

[Mr. Chairman]

[4th March 1955]

1955 (L.A. Bill No. 4 of 1955), on the 17th and 18th March 1955. It was also decided to transact non-official business after the presentation of the Supplementary Statement of Expenditure on the 19th March."

* SRI T. PURUSHOTHAM :—" May I request the Hon. the Finance Minister to give the House an opportunity to discuss the recommendations of the Taxation Enquiry Commission in so far as it relates to State and local finances and also supply copies of the report to hon. Members? "

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I myself am yet to receive a copy of the Commission's report and I will have to study it and the department will have to scrutinize and examine these proposals. I do not think any useful purpose could be served by our discussing the subject now. Certainly we will give an opportunity to hon. Members to discuss the proposals at the appropriate time."

* DR. V. K. JOHN :—" May I suggest that when the Government get a copy of the report in English, it may be translated in the three languages of Tamil, Malayalam and Kanarese and distributed to the Members of the Assembly and Council who do not know English? "

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" I am sure the language papers will attempt a translation of the Commission's report and if necessary we shall have it circulated amongst Members, if any Member is interested in Tamil, Malayalam or Kanarese translation of the Commission's report."

* DR. V. K. JOHN :—" May I know when approximately we could discuss the recommendations of the Taxation Enquiry Commission? "

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" During the next session, Sir."

MR. CHAIRMAN :—" We will now take up the general discussion on the Budget."

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1955-56 (LAST DAY).

*SRI O. P. RAMASWAMI REDDIAR :—" கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை தமிழிலே மொழி பெயர்த்துக்கொடுத்ததற்காக நிதி மந்திரி அவர்களைப் பாராட்டுகிறேன்.

" வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கேட்கும் நல அரசாங்கம் என்று சொல்லக் கூடிய முறையிலே அந்தந்தத் துறையிலே பல திட்டங்கள் தயாரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் வரி விதிக்கும் கொள்கை சம்பந்தப்பட்ட வரையில், எவ்வளவு தூரம் விவசாயி வரிப்பளுவைத் தாங்குவான் என்பதைக் கவனிக்காமலே, போட்டா போட்டி போட்டுக்கொண்டு, மத்திய அரசாங்கமும் மாகாண அரசாங்கமும், வரிகளை நேர்முகமாகவும், மறைமுகமாகவும் விதித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்தார்களோ, இல்லையோ என்று சந்தேகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. நமது மாகாணத்தில் விவசாயம் எப்படி நடக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம். நமது மாகாணத்தில் 10-ல் ஒரு பங்கு தான் ஜீவ நதிகள் உள்ள இடங்களாக இருக்கின்றன. மற்ற இடமெல்லாம் காடாரம்பம். மழையே இல்லாத

4th March 1955] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

பஞ்சப் பிரதேசங்கள் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. மொத்த நிலப் பரப்பில் எவ்வளவு நிலம் ஜல வசதியுள்ளது, விவசாயத்தை ஆரம்பித்தால் பலன் தரக்கூடிய நிலையில் எவ்வளவு ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது என்பதைப் பாரக்கும் பொழுது, சுமார் 15 லட்சம் ஏக்கர் தான், விவசாயம் செய்தால் பயன் தரக்கூடிய நிலையிலிருக்கிறது என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. சென்ற ஒன்பது வருட காலமாக விவசாயி எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டான், விவசாயம் செய்வதில் அவனுக்கு எவ்வளவு தொல்லைகளிலிருந்தான் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இந்த நிலையிலே, சென்ற ஒரு வருஷமாக மழை பெய்தது என்ற உடனேயே, 'சர்சார்ஜ் வரி, அபிவிருத்தி வரி' என்று பல துறைகளில் வரிகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மத்திய அரசாங்கத்தை எடுத்துக்கொண்டால், 'கமெர்ஷியல் கிராபிள் வரி' (அதாவது வியாபாரப் பொருள்கள் மீது வரி) போட்டிருக்கிறார்கள். முக்கியமாகப் பருத்தி, கடலைக் கொட்டை, புகையிலை, இந்த மாதிரிப் பொருள்களின் மீது வரி விதிக்கப்பட்டுக்கிறது. கடலைக்கு டன் ஒன்றுக்கு ரூ. 300 வரி. அதன் விலையே ரூ. 200. ஆனால், ஏற்றுமதி வரி ரூ. 300. விலை குறைவாக யிருக்கும்போது ஏற்றுமதியாளர்கள் விவசாயிகளிடத்திலிருந்து வாங்குகிறார்கள். பிறகு விலையை ஏற்றுவதும் குறைப்பதுமாக இருக்கிறது. விவசாயிகளின் நிலையை ஆராயாமலேயே வரி விதிக்கும் கொள்கை அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வருகிறது என்பதைதான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பால் கொடுக்கும் பசுவின் மடியை அறுத்து விடுவது நியாயமல்ல என்பதை நாம் உணர வேண்டும். அந்தத் துறையிலே விவசாயிக்கு எவ்வளவு வருவாய் வருகிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். சாதாரணமாக அவனுக்கு ஒரு வருடத்திலே ரூ. 250 கிடைக்கிறது. ஒரு 'பாக்டரி' யில் வேலை செய்யும் தொழிலாளிக்கு ரூ. 1,200 கிடைக்கிறது என்பதை நாம் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த வருவாயைக் கொண்டு ஒரு சாதாரண விவசாயி அவனது குடும்பத்தை நடத்த முடியுமா? இந்த வருவாயில் ஒரு பகுதியை நேர்முகமாகவும், மறை முகமாகவும் வரிகள் போட்டு வாங்கி விடுகிறோம். நம்மைப் போல்தான் அவனும் விற்பனை வரி கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. நம்மைப்போல்தான் அவனும் 'ஸ்டாம்பு' கட்டண வரி செலுத்த வேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு இனத்திலேயும் அவன் எவ்வளவு கொடுக்கிறான் என்பதற்கு என்னிடம் புள்ளி விவரங்களிருக்கின்றன. இப்படிப் பல துறைகளிலும் வரி கொடுத்து விட்டால், ஜீவனம் செய்வதற்கு என்ன 'மார்ஜின்' இருக்கிறது? இந்தக் குறைந்த வருவாயில் அவனை அண்டி எத்தனை பேர்கள் வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் யோசிக்க வேண்டும். ஒரே வருஷத்தில் எத்தனையோ வரிகள் அவன் மீது போட்டாய் விட்டது. ஜனங்களுக்கு சௌகரியம் செய்ய வேண்டுமானால் ஓரளவுக்கு வரி போட வேண்டும் என்பது வாஸ்தவம்தான். ஆனால் ஒரே துறையில் நாம் ஏன் வரிகளைப் போட்டுக்கொண்டே போகவேண்டும்?

"விற்பனை வரியை எடுத்துக்கொண்டால், இன்னும் அதிகமாக வசூலிப்பதற்கு இடமிருக்கிறது. இப்போது அந்த வரி சரியாக வசூலிக்கப் படுவதில்லை. அநேக வியாபாரிகள் கணக்கே வைத்துக்கொள்வதில்லை. மறைமுகமாக ஆட்களை அனுப்பிப் பார்த்தால் இது புலனாகும். இன்னும் அதிகமான வருவாயை இதிலிருந்து எதிர்பார்க்கலாம். திறமையாக நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டால் இன்னும் அதிகம் வசூல் செய்யலாம். எந்தத் துறையிலே அதிகமாக வரி போட்டால் கேள்வி முறை இல்லையோ, அந்தத் துறையிலேயே மேலும் மேலும் வரி போடப்படுகிறது. தேன் எவ்வாறு புஷ்பத்தைக் கசக்காமல் தேனை எடுத்துக்கொள்கிறதோ, அந்த மாதிரிதான் வரி விதிப்புமிருக்க வேண்டும். பல துறைகளிலே, மத்திய அரசாங்கம் ஒரு பக்கமும், மாகாண அரசாங்கம் மற்றொரு பக்கமும் விவசாயிகளின் மேல் அதிகமாக வரிச் சுமையை ஏற்றிக்கொண்டே போனால், விவசாயம் சரியாக நடக்குமா என்பதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும். இன்னொரு பயமும் இருக்கிறது. அது தான் நிலத்திற்கு 'வீலிங்' விதிப்பது. விவசாயி தினசரி வாழ்க்கையை நடத்தக்கூடிய நிலையிலே இருக்கிறான் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். நான் அரசாங்கத்தைக் குறை கூறுவதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. எல்லோருக்கும்

3-30
p.m.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [4th March 1955]

பரவலாக வரும் முறையிலே, ஒரே துறையில் யுள்ளவர்களுைய பாதிக்கும்படி யில்லாமல் வரி விதிப்பு இருக்க வேண்டும்.

“ அமைச்சர்கள் எல்லாம் நன்றாகப் பல துறைகளிலும் வேலை செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடன் வேலை செய்கிறார்கள். ஓய்வு இல்லாமல் ஒவ்வொரு நாளும் ஜனங்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் பல திட்டங்களை வகுத்து அதற்காக சர்க்கார் பணம் ஒதுக்குகிறார்கள். அந்தப் பணம் சாதாரண ஜனங்களிடத்திலே போய்ச் சேருகிறதா, யார் மூலம் போய் சேருகிறது, எவ்வளவு தூரம் அது அவர்களுக்குப் பயன் படுகிறது என்பதை யெல்லாம் கவனிக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. இதில் எவ்வளவோ சிரமம் இருக்கிறது. எப்படி ஒரு பெரிய இயந்திரம் வேலை செய்கிறபொழுது, அதன் ஒவ்வொரு அணுவும் வேலை செய்கிறதோ, அதே போல் அரசாங்கத்திலுள்ள எல்லோரும் நன்றாக வேலை செய்தால்தான் பலன் ஏற்படும். அமைச்சர்கள் அங்கங்கே பிரயாணம் செய்யும் போது, அரசாங்க ஊழியர்கள் எவ்விதம் நடந்து கொள்கிறார்கள், பொது மக்கள் எவ்வாறு இருக்கிறார்கள், சாதக பாதகங்கள் எவ்வாறு இருக்கின்றன என்ற பாடுபாட்டை எல்லாம் உணர்ந்து, மக்களுக்குப் பயன் படும் முறையில் வேலையைச் செய்ய வேண்டும். நாம் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்தாலும்கூட வேலைகள் எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு நடக்காது என்பது எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் அந்த முயற்சி இன்னும் அதிகமாக வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் நான் இவைகளையெல்லாம் சொல்கிறேன்.

“ கல்விக்காக அதிகப் பணம் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதிகமான தொகையைச் செலவிட வேண்டும் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். சென்ற வருஷம் 2,800 புது ஆரம்ப பள்ளிகளை திறந்திருக்கிறார்கள். அதிக ஆசிரியர்களுக்கு வேலையும் கொடுப்பட்டிருக்கிறது. நான் சென்ற கூட்டத்தில் சொன்ன அதே விஷயத்தை இப்பொழுதும் பேச வேண்டியிருக்கிறது. நாம் எவ்வளவு தூரம் பணம் செலவழித்தாலும் அதற்குத் தகுந்த அளவு பலன் ஏற்படுவதில்லை என்று நான் குறிப்பிட்டேன். அதையேதான் நான் இப்பொழுது திருப்பிச் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. குறிப்பாக, ஆரம்ப கல்வியை எடுத்துக்கொள்வோம். கல்வி அமைச்சரும் அதைப்பற்றி சில இடங்களில் பேசும்போது எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். அவர்கள் இன்னும் தொந்தரவான வேலைகளை வைத்துக்கொண்டிருப்பதால் கல்வி விஷயத்திலே அவர் அதிகமாக வேலை செய்ய முடியவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் மற்ற அமைச்சர்கள் கல்வி அமைச்சருக்குக் கொஞ்சம் ‘ ரிலீப் ’ கொடுக்க வேண்டும். கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் மொத்தச் செலவில் கால் பாகம் ஆகும். அதாவது பத்து கோடி ரூபாய்க்குமேல் செலவிடப்படுகிறது. அதிலும் ஆரம்ப கல்விக்காக அதிகமாகப் பணம் செலவழிக்கப் படுகிறது.

“ ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள், ஜில்லா போர்டு பள்ளிக்கூடங்கள் என்ன முறையில் நடக்கின்றன என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களைப் பார்த்தாலே தெரியும், எவ்வளவு மோசமாக நடக்கிறது என்று. ஜில்லா போர்டாரிடம் கல்வி விஷயத்தை இன்னும் விட்டிருக்கவேண்டுமா என்பதையும் சர்க்கார் யோசிக்க வேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களை ஜில்லா போர்டார் சரியாக நடத்தவேமாட்டார்கள். முனிசிபாலிட்டியாரிடம் பள்ளிக்கூடங்களை விடவேண்டாமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், ஜில்லா போர்டாரிடமிருந்து பள்ளிக்கூட நிர்வாகத்தை எடுத்து விடவேண்டும். ஜில்லா போர்டுகளே வேண்டுமா என்பதையும் சர்க்கார் யோசிக்கவேண்டும். ஸ்தலத்தில் ஆட்கள் சரியாக இல்லாததால் நமக்கு ஜில்லா போர்டு வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், பஞ்சாயத்து முறையில் எல்லாக் கிராமங்களும் நடைபெற்று பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் நன்றாக வேலை செய்தால் பஞ்சாயத்துகளிடம் அதை ஒப்படைத்துவிடலாம். அதையும் கொஞ்சம்யோசித்துச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ஏனென்றால், பஞ்சாயத்து போர்டு போன்ற ஸ்தாபனங்களிலும் அபிப்பிராய பேதங்களும்

4th March 1955] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

சச்சரவுகளும் கட்சிகளும் ஏற்படுகின்றன. அரசாங்கத்தில் எப்படி இருக்கிறதோ, ஜில்லாக்களில் எப்படி இருக்கிறதோ, அதேமாதிரிதான் கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களிலும் போட்டியும் நெருக்கடியும் இருக்கின்றன. இன்னும் அதிகமாக இருக்கிறதென்று கூட சொல்லலாம். (ஒரு கனம் அங்கத்தினர் : அரசாங்கத்திலும் சண்டை இருக்கிறதா ?) இல்லாமலா இவ்வளவு பேர் பேசுகின்றீர்கள் ? சண்டை என்றால் அடித்துக்கொள்வது என்பதல்ல. அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லி சரியாக நடக்க வேண்டுமென்ற பதற்காக அவரவர்களுடைய யோசனைகளைச் சொல்ல வில்லையென்றால் அரசாங்கம் நன்றாக நடக்க முடியாது. அமைச்சர்கள் பல துறைகளில் கவனம் செலுத்தும்போது ஒரு துறையில் என்ன நடக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் இருப்பதால் எல்லா அங்கத்தினர்களும் அமைச்சர்களுடைய கவனத்திற்கு அவரவர்களுடைய யோசனைகளைச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. அந்த முறையிலேதான் நான் சில விஷயங்களைச் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டியிருக்கிறது. கல்வித் துறையில் அமைச்சர் இன்னும் அதிகமாக நேரத்தை ஒதுக்கி அதற்குச் செலவழிக்கும்படியான முறையில் அவர்களுக்கு தலைமை அமைச்சரும் மற்ற சக மந்திரிகளும் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன். கல்வியில் முன்னேற்றம் அடையாவிட்டால் நாட்டின் முன்னேற்றம் தடைப்பட்டுவிடும்.

“சென்ற வருஷம் 2,800 ஆரம்ப பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இப்பொழுதிருக்கும்படியான கல்வி முறையில் எத்தனை பள்ளிகளை ஆரம்பித்தும் என்ன பிரயோஜனம் என்பதை அவர்களே உணர்வார்கள். காங்கிரஸின் கொள்கைகளுக்கூட வேறு விதமான தொழில் கல்வியும் ஆதாரக் கல்வியும் புகுத்தப்படவேண்டும் என்பது. காங்கிரஸ் அரசாங்கமே அது விஷயத்தில் நேர்மையான முறையில் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று மனது இருந்தாலுங்கூட பலதுறைகளில் அதைச் சரியாகச் செய்யமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. 2,800 பள்ளிக்கூடங்களைப் புதிதாக ஸ்தாபிப்பதைவிட 500 பள்ளிக்கூடங்களை நல்ல முறையில், மக்களுக்குப் பயனுள்ள முறையில், அளிக்கும் கல்வியானது வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கக்கூடிய முறையில் அமைக்க வேண்டும். நல்ல முறையில் இல்லாவிட்டால் ஜனங்களிடமிருந்து வரிப்பணத்தை வாங்கியும் பிரயோஜனம் ஏற்படாது. ஏதோ செய்தோம் என்ற முறையில் அதிகமான பள்ளிக்கூடங்களைத் திறந்தால்மட்டும் பிரயோஜனம் இல்லை. அது மாத்நிரமல்ல. மகாத்மா காந்திஜி அவர்கள் பலதுறைகளில் போட்டித் திட்டங்களை நாம் எவ்வளவு தூரம் நமது அரசாங்கத்திலே செய்திருக்கிறோம் என்று பார்க்கும் போது பல துறைகளில் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். நமது அரசாங்கமும் மத்திய அரசாங்கமும் முதலிலே காந்திஜி வகுத்த திட்டங்களின் அடிப்படையில் காரியங்களைச் செய்துவந்தன. ஆனால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விட்டுக்கொண்டே வந்தோம். இப்பொழுது மத்திய சர்க்கார் வற்புறுத்தும்படியான முறையில் நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

“குறிப்பாக கதர் அபிவிருத்தித் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் அரசாங்க ஊழியர்கள் கதர் உடுத்து வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தில் இருந்தபோது சட்டம் போட்டேன். அத்திட்டத்தை ஏன் எடுத்தார்கள் என்பது தெரியவில்லை. யாரேனும் கிளர்ச்சி செய்தார்களா? இல்லையே. அதற்காக ஜனங்களோ எதிர்க்கட்சிக்காரர்களோ கிளர்ச்சி செய்ததாகவும் தெரியவில்லை. பின் எதற்காக அத்திட்டத்தை எடுத்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அரசாங்க உபயோகத்திற்கு சாதாரண கைத் தறித் துணிகளை வாங்கவேண்டுமென்று போட்டார்கள். கைத்தறியை ஆதரிக்கவேண்டாமென்று நான் சொல்ல வில்லை. கதரும் கைத்தறித் துணிதானே ? விவசாயிகள் பயிர் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் மாதங்களைத் தவிர மற்ற மாதங்களில் வீணாகக் காலம் கடத்தும் அந்தக் காலத்திற்கு அவர்களுக்கு ஏதாவது வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்ற முறையில்தான் அத்திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது. விவசாயிகள் கதர் அபிவிருத்தியில் ஈடுபட்டால் அவர்களிடையே வேலை கிடைக்கும், விவசாயம் அல்லாத மற்றக் காலங்களில், நெசவாளர்களுக்கு வேலை கொடுப்பது என்பது மட்டுமல்ல

[Sri O. P. Ramaswami Reddier] [4th March 1955]

பிரச்சனை. விவசாயிகளுக்கு வேலை இல்லாதபோது வேலை கொடுத்து அதிலிருந்து கைத்தறி செய்ய வேண்டும். அதை எடுத்தார்கள். அதைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்குத் தெரியப்படுத்தினேன். ஆனால் நேர்மாறாக 'ஒட்டக்கூத்தன் பூட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பாள்' என்று பதில் வந்தது. அதையும் கவனிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

“ஆயுர்வேத வைத்தியசாலைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ஆயுர்வேத பாடசாலைகளை ஏற்படுத்தி அதில் நம்நாட்டு வைத்திய முறைகளாகிய சித்த வைத்தியம், ஆயுர்வேதம், யூனானி ஆகிய முறைகளை நன்றாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். நம்நாட்டு வைத்திய முறைகளில் அப்பாடசாலையில் காலேஜ் ஏற்படுத்தி பயிற்சி கொடுக்கவேண்டுமென்ற திட்டத்தை நான் ஆரம்பித்தேன். 100 படுக்கைகள் இருந்த பாடசாலையில் 400 படுக்கைகளைப் போடும்படி ஏற்படுத்தினேன். மூலிகைகளை உற்பத்தி செய்வதற்கு இருபது ஏக்கரா நிலங்களை ஏற்பாடு செய்தேன். அந்த மூலிகைகள் உற்பத்தி விஷயம் என்ன ஆயிற்று என்பது தெரியவில்லை. நான் இருந்த போது ஆரம்பித்தார்கள், இப்பொழுது அதை விட்டுவிட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். எதற்காக நான் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் மந்திரிகளின் கவனத்திற்கு அனேக விஷயங்கள் அதிகாரிகளால் கொண்டுவரப்படாமலிருக்கலாம். அதனால் அனேக விஷயங்கள் சரியாக நடக்கவில்லை. கொள்கை இருக்கிறது, மனம் இருக்கிறது, எண்ணம் இருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் போடும் திட்டங்கள் என்ன முறையில் நடக்கின்றன என்று கவனக்குறைவால் விட்டுவிடப்படுகின்றன. அப்போதைக்கப்போது காங்கிரஸ் அரசாங்கமே மாறும்போது அதே காங்கிரஸ்காரர்கள் மேலும் அரசாங்கம் நடத்த வரும்போது ஏன் கொள்கைகள் மாற்றப்படவேண்டும்? காங்கிரஸ் மாறிவிட்டதா அல்லது அவர்கள் மாறிவிட்டார்களா? காங்கிரஸ் போரல் அரசாங்கம் நடக்கும்போது காங்கிரஸ் கொள்கைக்கு மாறாக எப்படி நடத்துவது என்பது தெரியவில்லை. அப்படி சில விஷயங்கள் நடந்துகொண்டு வருகிறது. ஆயுர்வேத பயிற்சி ஸ்தலத்தை இன்னும் நன்றாக செய்வதற்கு தகுந்த முறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஆயுர்வேத பயிற்சி ஸ்தலத்திற்கு 'அலோபதி'க் கலர் கொடுத்து அதை ஒழிக்க வேண்டிய நிலையில் காரியங்கள் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன என்பதையும் அரசாங்கத்தார் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆவன செய்யவேண்டும்.

“நமது சுகாதார மந்திரி இப்பொழுது இங்கே இல்லை. அவர்கள் ரொம்ப நாட்களாக அரசாங்கத்தில் இருக்கிறார். யார் இருந்தாலும் யார் கொள்கை அவர் மட்டுமே இருந்துகொண்டேயிருக்கிறார். ஆகையால், சுகாதார இலாகா விஷயமாக அவருக்கு நிறைந்த அனுபவம் உண்டு. ஒவ்வொரு தாலுகா தலை நகர ஆஸ்பத்திரியிலும் ஒரு மருத்துவ வார்டும், சிசு சமர்ட்சண வார்டும், ஆப்ரேஷன் தியேட்டரும் இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக வருஷத்திலே இருபது லட்ச ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டுமென்று திட்டமிட்டோம். இந்த ராஜ்யத்திலுள்ள எல்லா தாலுகா தலை நகர ஆஸ்பத்திரியும் அந்த முறையில் திருத்தியமைக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு, அவ்வகையில் தொடர்ந்து சில வருஷங்கள் நடந்துவந்தது. ஆனால், அதன் பிறகு விட்டுவிட்டார்கள். ஏனோ தெரியவில்லை.

“ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் 400, 600 சதுர மைல்களுக்கு ஒரு ஆஸ்பத்திரிதான் இருக்கிறது. அதாவது நான்கு லட்சம் ஜனங்களுக்கு ஒரு ஆஸ்பத்திரி என்பதையும் மறந்துவிடக்கூடாது. வசதி இல்லாத ஆஸ்பத்திரிகள் அநேகம் இருக்கின்றன. ஜில்லா தலைமை ஆஸ்பத்திரியில் அதிக படுக்கைகள் மற்றும் இதர வசதிகளைச் செய்யவேண்டுமென்றால் 25 முதல் 50 லட்சம் ரூபாய் வரையில் தேவையாக இருக்கும். ஆனால் ராஜ்யம் பூராவும் இவ்வகையில் செலவழிக்கக்கூடிய ரூபாய் ஒரு கோடி தான். வருஷத்திலே பத்து முதல் இருபது ஆஸ்பத்திரிகளை இவ்வகையில் சீர்படுத்தலாம். ஆகவே, ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அதைச் சரியான முறையிலே செய்தால் நன்றாக இருக்கும்.

4th March 1955] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

“அநேக ஆஸ்பத்திரிகளில் டாக்டர்கள் இல்லை. டாக்டர்கள் இருக்கிற ஆஸ்பத்திரிகளிலும் நோயாளிகள் அனைவருக்கும் சிகிச்சைக்கு வேண்டிய மருந்துகள் கிடையாது. அதையும் அரசாங்கத்தார் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். டாக்டர் செலவு ரூ. 1,500, மருந்து செலவும் ரூ. 1,200. மருந்துக்குச் செலவிடும் பணம் போதாது. ஏனென்றால், அங்கே அதிகமாக நோயாளிகள் சிகிச்சைக்கு வருகிறார்கள். மருந்து வகைகளுக்காக குறைந்த பட்சம் ரூ. 4,000, அல்லது ரூ. 5,000 வரையில் செலவிட்டால்தான் ஜனங்களுக்கு சிகிச்சை அளிக்க முடியும். புதிதாக ஆஸ்பத்திரிகளைத் திறக்க வேண்டியது அவசியம் என்றாலும், அதே சமயத்தில் ஏற்கெனவே இருக்கின்ற ஆஸ்பத்திரிகளில் வரும் நோயாளிகளுக்குத் தேவையான மருந்து வகைகள் இருக்கும்படி செய்ய வேண்டியதும் மிக மிக அவசியமாகும். இருக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு மருந்து சப்ளை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, புதிய ஆஸ்பத்திரிகள் எங்கெங்கெல்லாம் திறக்கப்படவேண்டுமோ அந்த வகையில் காரியங்களைச் செய்யலாம்.

“கிராமங்களுக்கு டாக்டர்கள் செல்வது இல்லை என்ற குறை இருந்து வருகிறது. அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்? அதற்கு தகுந்த முறையிலே ஏதாவது செய்தால் தான் டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்குப் போவார்கள். கிராமங்களுக்குப் போகும் டாக்டர்களுக்கு ஊதியம் போதவில்லை யென்றும், அவர்களுக்கு அதிகமான ஊதியம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அவர்களுக்கு அதிகமான ஊதியம் கொடுக்க வேண்டியது அவசியந்தான். அது மாத்திரமல்ல. டாக்டர்கள் ஒரு விஷயத்தை முக்கியமாக கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். வைத்தியக் கல்லூரியிலிருந்து டாக்டர் பட்டம் பெற்று வரும் டாக்டர்கள் அரசாங்கத்தாரின் பணத்தைக் கொண்டுதான் பாஸ் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் அவர்கள் மறந்து விடக்கூடாது. டாக்டர் படிப்பு படிப்பவர்கள் தாங்கள் ஓரளவு பணம் செலவு செய்து கொண்டாலும், அரசாங்கத்தார் செலவு செய்யும் தொகைக்கு அது ஒரு சிறு அளவு கூட கிடையாது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வைத்தியக் கல்லூரிக்காக அரசாங்கம் ஏராளமான பணத்தைச் செலவழிக்கிறார்கள். ஆகவே, டாக்டர்கள் அரசாங்கத்திற்குக் கட்டமைப்பட்டுவர்களாக இருக்கிறார்கள், என்பதை அவர்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. டாக்டர்கள் எல்லோருமே நகரங்களிலேயே தங்கி பண வருவாயை அதிகமாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள், அப்படி நினைக்கும்பொழுது சாதாரண கிராம ஏழைகளை அவர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். சாதாரண ஏழை மக்களின் வரிப் பணத்திலிருந்து தான் வைத்தியக்கல்லூரி நடக்கிறது என்பதை அவர்கள் மறந்துவிடுகிறார்கள். வைத்தியக் கல்லூரி ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால் இரண்டு கோடி ரூபாய் வேண்டும். ஆஸ்பத்திரிகளில் ஆயிரம் படுக்கைகள் வேண்டும். வரிப்பணத்திலிருந்து சர்க்கார் வைத்தியக் கல்லூரிக்கு ஏராளமான பணத்தைச் செலவிடுவதிலிருந்து இவர்கள் படிக்கிறார்கள். வருவாய் கிடைக்கவில்லை என்று நினைக்கிறார்களேயொழிய ஜனங்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்தை மறந்துவிடுகிறார்கள். இவ்விஷயங்களையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்குப் போய் கிராம மக்களுக்கு வைத்திய வசதி செய்வதற்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு டாக்டரும் வைத்திய படிப்பு முடிந்தவுடனே சில வருஷ காலம் கிராமங்களில் போய் வேலை செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு நியதியை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்படி அவர்கள் செய்யாவிட்டால், சர்க்கார் செலவு செய்த பணத்தைத் திருப்பிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லிவிடவேண்டும். இம்மாதிரி ஏதாவது செய்தாலொழிய டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்குப் போகமாட்டார்கள். அதற்கு ஏதாவது தக்க ஏற்பாடு செய்தாக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒன்றும் காரியம் நடக்காது. ஏழைமக்கள் வைத்திய சிகிச்சை இல்லாமல் காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியதுதான். நகரங்களில் உள்ளவர்கள், வசதியை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் அனுபவித்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டியதுதான், வசதி இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள் கிராமங்களில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டியதுதான். ஒரு பக்கம் பஞ்சம், இன்னொரு

3-40
p.m.

[Sri O. P. Ramaswami Reddiar] [4th March 1955]

பக்கம் பிணி, அறியாமை, செயலின்மை, சக்தியின்மை ஆகியவைகள் இருக்கின்றன. யாருக்காக அரசாங்கம் நடைபெற்றவேண்டும்? பலவின்று களுக்காகத்தான் அரசாங்கம் இருக்கிறதென்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

“அடுத்தபடியாக நீர்ப்பாசன வசதியை எடுத்துக் கொள்வோம். நமது மராமத்து இலாக்கா அமைச்சர் ஏற்கெனவே சொன்னபடி, பாலாறு நீர்ப்பாசன திட்டத்தை பரிசீலிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஏதாவது நாம் கேட்டால் சம்பிரதாயத்துக்குப் பதில் வரும். ஆனால் இதைக் கவனித்துச் செய்திருப்பது போற்றத் தக்கது. தென் பெண்ணையிலே கிருஷ்ணகிரி ‘ரிசெர்வாயர்’ கட்டுகிறார்கள். சரத்தனூர் ‘ரிசெர்வாயர்’ கட்டுகிறார்கள். கீழே தென் ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலே 65,000 ஏக்கர் சாகுபடி ஆகிறது. திருக்கோயிலூர் அணைக்கட்டு மூலம் 35,000 ஏக்கர் சாகுபடியாகும் என்று சொல்லப் படுகிறது. அதன் கீழ் ‘Open head channels’ மூலம் அணைக்கட்டிலிருந்து ஜலம் சப்ளை ஆகிறது. ‘Irrigation in Madras State’ என்று ஒரு புத்தகம் போட்டிருக்கிறார்கள். ‘Open head channels’ கீழ் எவ்வளவு ஏக்கர்கள் இருக்கின்றன, எவ்வளவு ஜல சப்ளை ‘அஷ்யூரன்ஸ்’ இருக்கிறது என்று சொல்லப்படவில்லை. ராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் வைகை ‘ரிசெர்வாயரி’ லும் அதே நிலைமை தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கே ஜனங்கள் கூக்குரல் போட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு நீர்ப்பாசன விஷயமாக ‘அஷ்யூரன்ஸ்’ கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. தென் ஆர்க்காடு ஜில்லாவைப் பொருத்த வரையில் எவ்வளவு ஜலம் வருகிறது, எவ்வளவு மேலே அணைக்கட்டில் தேக்கப் படுகிறது, எவ்வளவு ஜலம் நதியில் விடப்படுகிறது என்ற தகவல்கள் கொடுக்க வேண்டும். எல்லா வெள்ளத்தையுமே தேக்கவிட்டால், பிறகு நதியிலே வருகிற ஜலம் மணலிலே போய்விடும். ஆகவே, ‘right flank,’ ‘left flank’ சானல்கள் வெட்டி, அந்த இரண்டு சானல்களையும் ‘interconnect’ பண்ண வேண்டும். நதியிலே போதிய ஜலம் வராதாகையால், இந்த மாதிரி சானல்கள் வெட்ட வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் 35,000 ஏக்கருக்கு ஜல வசதி யிருக்காது. நான் இதைப்பற்றியெல்லாம் எழுதிக் கேட்டேன். சம்பிரதாயமாக ஒரு பதில் கிடைக்கிறதே ஒழிய, நான் கேட்ட விளக்கங்களுக்குப் பதில் இல்லை. ஒரு குமால்தா எழுதி வைப்பதை, ‘ஸெகரட்டரி’ கையெழுத்துப் போட்டு அனுப்பிவிடுகிறார். எதற்காகக் கேட்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி அவர்கள் யோசிப்பதில்லை. இதையெல்லாம் கவனித்து, 35,000 ஏக்கருக்கு ஜல வசதி கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று தவிர அதற்கு அமைச்சர் அஷ்யூரன்சும் கொடுக்கவேண்டும். ஸ்டேட்மென்டு மூலியமாக ஒரு போகம் விளையக்கூடியது எவ்வளவு ஏக்கர், இரண்டு போகம் விளையக்கூடியது எவ்வளவு என்பதற்கெல்லாம் விபரங்கள் கேட்டிருந்தேன். அதற்குப் பதில் இல்லை. நான் யாரையும் குறை கூறுவதாக எண்ணக் கூடாது. பல வேலைத் தொந்திரவின்ால் அரசாங்க ஊழியர்கள் இவற்றைக் கவனிப்பதில்லையோ, அல்லது அலட்சியத்தினாலோ தெரியவில்லை. இவற்றை எல்லாம் கவனித்துத் தகுந்த முறையில் அரசாங்கத்தை நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“மறுபடியும், பால் கொடுக்கும் பசுவின் மடியை அறுக்கக் கூடாது என்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன். விவசாயிகளின் மீது அதிக வரிச்சமையை சுமத்தினால், அவர்களால் அதிக உற்பத்தி செய்ய முடியாது. ஏழைகளை அதிகத் தொந்தரவுக்குள்ளாக்கக்கூடாது. எந்தெந்தத்துறையில் யார் யாருக்கு எவ்வளவு வருவாய் கிடைக்கிறது, அவர்களிடமிருந்து எவ்வளவு வரி மூலம் வாங்கப்படுகிறது என்று கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால், விவசாயிகளிடமிருந்து தான் அதிகமாக வரி வாங்கப்படுகிறது என்பதை சர்க்கார் உணர்வார்கள்.

“அமைச்சர்களில் சிலர் இளைஞர்கள். அவர்கள் நன்றாக வேலை செய்யவேண்டும். ஊழல்களை யெல்லாம் நீக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்

4th March 1955] [Sri O. P. Ramaswami Reddiar]

கொள்கிறேன். நமது விவசாய அமைச்சர் சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் உற்சாகத்துடன் நன்றாக வேலை செய்துகொண்டு வருகிறார்.

“முன் காலத்திலே ‘Well-subsidy Scheme’ நடந்தது. பலகிணறுகள் வெட்டப்பட்டன. 100-க்கு 98-ல் நன்றாக வேலை நடந்தது. ஏதோ ஒன்றிரண்டு சரியாக நடக்கவில்லை. இந்த மாதிரித் திட்டங்களிலே ‘எஸ்டிமேட்’ சரியாகப் போடுவதில்லை. நாம் ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கு 1,000 ரூபாய் செலவானால், அதே வேலையை சர்க்கார் செய்வதற்கு 4,000 ரூபாய் ஆகிறது. இந்தப் பணத்தில் நான்கு திட்டங்கள் செய்யலாம். நான் அரசாங்கத்தைக் குறை சொல்லவில்லை.

“இப்பொழுது கிராம மக்களுக்கு அரசாங்கத்திலிருந்து கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இந்த விஷயத்தில் அதிகாரிகள் சரியாக நடந்து கொள்வதில்லை. இதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஜனங்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் நன்மை செய்யமுடியுமோ அதையெல்லாம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, அதற்குத் தகுந்த ஆற்றல் அமைச்சர்களுக்கெல்லாம் கொடுக்க வேண்டுமென்று இறைவனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.”

* SRIMATHI S. MANJUBASHINI:—“Mr. Chairman, Sir, 3-50
P.M.
distinguished persons from both sides of the House, experienced in parliamentary debates have spoken in praise of the Budget and made many valuable suggestions. Sir, many progressive measures are envisaged in the Budget, extension of electricity, development of industries, communications and roads, medical relief and many more. The best of them all is the measure introduced for providing free education to poor children up to the III Form. This is a very bold and courageous step which has been taken and it has also been very rightly welcomed by all Members of the House. I am glad that the Government realise the importance of children and have given them the top place in their priority list of beneficial schemes. It is not for me to dwell at length on these various items of expenditure provided in the Budget. I shall confine myself only to the problem of children in the State. The development of the child is the most important responsibility of the State and therefore the problem of the children should be tackled in a big way. The physical and mental development of the child should take precedence over all other measures. Sir, the problem of destitute children in the State is a very vast one. During the last year, I visited several States; also other fellow workers travelled widely studying this problem in a very special way. We collected information and data about the destitute children in the State. So, Sir, I feel I can speak with some authority on the question of destitution of children. Sir, the incidence of destitution is highest in three States in India, viz., Bengal, Madras or Travancore-Cochin. I will not deal with either Bengal or Travancore-Cochin but will confine my remarks to our State. Madras is the State with which we are concerned and I shall appeal to the Members of the Cabinet to do something for solving the problem of the child. Sir, if you see the Remand Homes in other States and collect data as to how many children are there in the Remand Homes, you will find that a large number of children are from the Madras State. The certified schools in the State are full and overflowing in many parts of

[Srimathi S. Manjubashini] [4th March 1955]

the State. If you go into the history of the delinquents, you will find they are not delinquents but destitutes who have been driven to the necessity of committing offences owing to their poverty-stricken condition. Then, take the hospitals. I have visited many hospitals and I find that it is not disease that has brought the children to the hospital but lack of vitamins. It is mal-nutrition and deficiency of vitamins in food that have brought them to the hospital. Every doctor who is in charge of the Children's Department tells us that with a week or two of feeding the children with nutritious food, they have been found fit to be sent home but that then again, within another two or three weeks, the children are back into the hospital to undergo the same kind of treatment. Surely, we in this State must do something about it very urgently and very soon. To my mind, this is more important than even the Community Projects and other development schemes because if you build the child of to-day into a strong citizen, he will occupy these seats perhaps ten years hence. They must be fed first and then education given to them. Feeding must take priority over even education. Can we not make a beginning somewhere to solve this problem? Is it not possible to give at least one meal to the school-going children? Our Government, I understand, have been giving serious thought to this question. I understand that there are about 29 lakhs of children attending elementary schools for whom the Government propose to give free education hereafter. I understand that the cost of feeding these children attending elementary schools may come to 179 lakhs of rupees. Surely, is it too much to ask the Government to invest this money on the children of the State? If we invest this on the children, we will get very good results in a year or two. If we feed the children and if they are assured of one meal, it will solve a lot of other problems also. Will it not be a much bigger project than even the Neiveli Project of which we are so much proud? If we look into the future, we will see that once we introduce this measure, there will be a less number of children in the orphanages and the certified schools and the hospitals. In other countries, they have introduced such measures and have reaped good harvest. Why not we do it now? The poor man and woman in our State will have abundant faith in us, and it will be in keeping with the traditions of this great country of ours. I thank you, Sir, for giving me the opportunity to speak."

SRI T. G. KRISHNAMOORTHY :—" Mr. Chairman, Sir, after reading the Finance Minister's speech on the Budget, I felt highly elated. Though I did not want to add to the burden of praise he has already received from very eminent speakers on both sides of the House, still, reading through the speech and glancing through the Budget over and over again, I thought I should also add my share of encomium for what he has achieved. About the surcharge on land revenue which is now sought to be levied, I felt in the same way as the hon. Member, Mr. O. P. Ramaswami Reddiar was feeling. But considering the future benefits that the

4th March 1955] [Sri T. G. Krishnamoorthi]

Hon. the Finance Minister is promising to the people of the State, I thought we could allow him to levy this tax. Somebody once remarked : The man who invented the pill was indeed a clever man but the fellow who invented the sugarcoating on it was a real genius'. Our Finance Minister has very effectively sugar-coated the bitter pill of taxation measures he has proposed in his Budget speech. He conjures up before us a picture of the future in which people will be getting a plethora of all their needs. In fact people will be fed, clad and housed. Everything they need will be there. The present bitterness about taxation measures proposed disturbs it a bit. When I heard Mr. O. P. Eamaswami Reddiar speaking about the surcharge on land revenue, I was wondering (of course he does not oppose all taxation measures as such; he says that taxation is necessary for the Government to carry on but all the same he against this particular measure) at what happened in people when they laid down office. I was wondering whether they got wiser after they dismounted from the saddle or they got wiser and then dismounted from the saddle. If it was the latter, I do not want our present Finance Minister to grow wiser at all. Let him remain in the saddle, impose taxation and carry on the welfare work of the State. Of course reading his speech and seeing the budget provision, we have a happy picture of the future. But we cannot ever be completely unmindful of the present too. There is public suffering even now; and what are we going to do to alleviate the sufferings of the different sections of our people? Dr. V. K. John says we are now collecting four times as much tax as we were collecting in 1939. But let me say to Dr. John that he is doing the same thing now. I would like to ask Mr. John whether he is not collecting Rs. 400 for a case now, for which same case he would have collected only Rs. 100 in 1939? Things are like that. (Dr. V. K. John: 'May I enquire whether there is Senior Government and Junior Government? We have among lawyers, the Senior and Junior category. The Senior charges more fee') I do not mean all lawyers. I mean only Dr. John and his cases alone. (Laughter.) (An hon. Member: 'He has become a senior lawyer now.')

"I say Government have got to fulfil their obligations to the people. To fulfil those obligations, for the sake of the welfare activities aimed at the benefit of the community as a whole, Government have got to explore new avenues of taxation. I do grant, to replenish deficit, Government have to willy-nilly seek new sources of taxation. So far as the land revenue is concerned, it was fixed somewhere in 1919. I believe, during the British period. Since then the value of the land has gone up; the value of the commodity produced has also gone up. But the land tax structure was never revised after 1919. In all parts of the State even now it remains the same. Long before the increase in prices of agricultural products, some increase in land tax was justified. If agricultural prices are falling, the Central Government at the centre and the State Government at the provincial level will take appropriate action to arrest a steep fall in the prices. Even at the

[Sri T. G. Krishnamoorthi] [4th March 1955]

present level of prices, I think the land tax can be increased and when the contemplated increase is 2 annas in the rupee and the collection from that increased tax is going to be handed over to the local bodies, I do think that it is only a justifiable step and that the ryots will not protest against it. So this tax does not strike me as though it would put a burden on the agriculturist.

" It has been brought to my notice that ordinary constables while they are escorting prisoners are expected to spend from their pockets and then submit travelling allowance bills and get the money back. But it sometimes takes a month or two to get the money back. I would like to suggest that instead of adopting this method and making these poor constables undergo so much trouble, Government can introduce the system of advancing money to them which they could spend, and account for later. After spending the money required for the purpose, they could of course afterwards produce vouchers and remit the balance, if any, back to the treasury. Because this seems to be a grievance amongst the Police force and considering the low salary we are paying them, I think we could give them this concession at least.

" Sri O. P. Ramaswami Reddiar was of course speaking about the regional or zonal hospitals. Our hospitals are now overcrowded. Government have of course their schemes for expansion of hospitals and their bed strength. But in the meanwhile something has got to be done so far as T. B. Sanatoria are concerned. I came to know recently that in T.B. hospitals they keep a priority list. That is if a man is seriously afflicted, he gets first priority. I think it is something like that. Many of the T.B. patients are not able to get admission. Only serious cases get admission. Of course moneyed men afflicted with T.B. somehow manage to get in. I asked the District Medical Officer, Madurai, whether it was necessary that the patient should get himself sufficiently fit to die for getting admission to the T.B. hospital. What happens is when a man gets that T.B. infection, he is not admitted. He is asked to wait. In the meantime, the infection develops and becomes serious. Many a person when his condition is serious and then when he is admitted, never returns to his home at all. If the concerned person is rich, his body is brought home; otherwise it is cremated there itself. That is what is happening in 90 per cent of the cases. Therefore I would suggest that the rules of admission to T.B. hospitals and sanatoria should be altered and early stages of T.B. be attended to, so that even in the early stages the patients may be properly cured and the infection not allowed to develop. I hope Government would take necessary action to rectify the serious discrepancy (viz., the priority list business) in the rules of admission to T.B. sanatoria and hospitals.

" Government should carry on their local development works, community project works and national extension schemes very vigorously. Regarding local development works, the villagers are

4th March 1955] [Sri T. G. Krishnamoorthi]

asked to contribute 25 per cent, the local bodies 25 per cent and then the Government contribute the remaining half, viz., 50 per cent. There are areas in Madurai like Dindigul and Palani which taluks have been having complete drought for the past eight years. Therefore the villagers there are not only not able to contribute anything to the local development works, but they cannot contribute their labour also because they have to work and earn to maintain themselves. That is their position. I would request Government, if the people cannot find their share, to liberalize the rules and say that the local development works will be carried on in the areas just like famine relief works and no contribution therefore either by way of money or by way of labour will be asked for from the villagers. If that is done, I think Dr. John's cherished purchasing power also could come to the villagers. I do not know what exactly Dr. John means by purchasing power. Is it a commodity which can be imported by Government and then distributed amongst the people? I do not think it is anything like that. It is a thing which people acquire only as a result of the combined productivity of the nation. The nation as a whole engages in profitable production. Commodities are produced, markets are found for such commodities, foreign exchange is got, money flows into the country, the wealth of the country increases, and naturally the people in the country acquire purchasing power. We cannot provide people with purchasing power by inflation—by printing currency notes at the Nasik Press. That is impossible. So, it is only by Government undertaking developmental work in private as well as in public sectors and by building up industries and stepping up production, the purchasing power of the people can be increased. The taxation measures have nothing to do with purchasing power. Eminent economists have written that the so-called taxable limit is a myth and that such a thing does not exist at all. The Government must levy taxes and raise revenue and carry on their work. The Government have taken up for execution the Periyar Hydro-Electric Scheme in Periyakulam taluk of Madurai district. They have taken up the Vaigai river scheme also in the same taluk. Under the Five-Year Plan, they are going to spend about Rs. 15 to 16 crores in that particular taluk of Madurai district. What is going to happen there? Agricultural labour is going to become scarce. People from other taluks will rush to this place. The purchasing power of the people will go up tremendously. So people should give loans to Government. The Government should not hesitate to borrow. I am told that there is a debt of Rs. 92 crores. The Madras Government can afford to carry very comfortably a debt load of nearly Rs. 250 crores. This is my impression. Let the Government borrow and let Dr. John lend whatever he saves. Dr. John can lend if only he wants to.

4-10
P.m.

“ Now, the Neiveli Project is to be executed by the Government of India. Let the Government push through the Salem Iron industry scheme.

[Sri T. G. Krishnamoorthi] [4th March 1955]

“ Dr. John was speaking about private enterprise being entrusted with the execution of the irrigation works and other public works. We do not find private enterprise rushing in for taking up this Neiveli Project, Salem Iron Project, etc. In fact, in our country, private capital is shy. I do not know if any capital formation is taking place at all. We are in a peculiar stage where hereafter no private capitalist is going to come in at all.”

DR. V. K. JOHN :—“ May I ask what is the reason for private capital not coming forward to take up these industries? ”

SRI T. G. KRISHNAMOORTHY :—“ Of course the private company, ostensibly advised by lawyers like Dr. John, is afraid that ultimately there may be socialization and it may lose its money. Even if it does not contribute anything for the public industrial development, ultimately what will happen when socialization comes to stay in the country? But that is a different question. Private capital formation is not also there, because the trend of world events shows that we have reached a stage, every country has reached a stage, wherein it is only the Government that can undertake major schemes of industry. Private capital also, as our revered Prime Minister says time and again, can be allowed to play its part, and the part that can be played by private capital has to be limited in the future so much so the State has the responsibility to undertake and build up all industries. Agriculture is overcrowded. It is a saying which everybody knows in our country—especially our Communist friends know this—that Russia wants more population whereas we want more land. We can see the difference between a Communist State and Capitalist State. Dr. John says, ‘ Look at America ’. Of course I have not seen America or Russia, nor is there any possibility of my seeing. But I see my own country. What is our problem here? Our problem is landless man and the problem in Russia is manless land. We have too many men without sufficient land and they have too much of land without men. Even if all the cultivable waste land in this country is to be brought under cultivation, still they would not be sufficient for the agriculturists in India. So the country has now to be industrialized. Any major industry can be taken up only by the Government. The Government therefore require money for carrying out the industrial projects. They want money for irrigation works, electricity projects, and for carrying on the day-to-day administration also. They require money for capitalizing industries. We are marching towards the goal where everything will be State-managed. The Government will be the State Manager of the people. This is a Welfare State. We are the trustees of the people. The whole responsibility to look after the people has devolved upon the Government. It is easy to criticize the Government. So long as we are outside the Government, we can talk anything we please. But once we are saddled with office, we will have to think twice before expressing what we feel. In these circumstances, the Finance Minister has produced a budget, the best of its kind for the State. As all elders have congratulated him,

4th March 1955] [Sri T. G. Krishnamoorthi]

I should also like to congratulate him. I know Dr. John, in whatever he says, is not very serious. He speaks in a sporting manner. He just wants to egg on people to further co-operation. He wants to just apply in a gentle manner the goad. But sometimes, the horse in the race course may retract, if it is whipped."

DR. V. K. JOHN :—" Sir, is it in order for an hon. Member to say that another hon. Member is not very serious about what he says? "

MR. CHAIRMAN :—" Perfectly in order."

SRI T. G. KRISHNAMOORTHI :—" Assisted by the criticisms and advice from the Leader of the Opposition and hon. Members like Sri O. P. Ramaswami Reddiar, I am sure our Government will carry out their work very effectively and complete their First five-Year Plan and march on victoriously towards the goal of initiating and successfully completing the Second Five-Year Plan also. The Government need not be deterred by criticisms of their taxation measures. Because George Bernard Shaw said once, 'If any Municipal Councillor were to come and tell you that once you put him in office he will reduce the tax, just take him to be a fool'. What does this mean? The tax that is paid to the municipality comes back to the people. Everybody who pays the tax gets it back in an indirect form. Therefore if anybody says that once he is elected to the Municipal Council, he would reduce the taxes, it is silly. The Government need not be afraid of imposing fresh taxes at all so long as there is the promise that they propose to spend the money on the people and successfully implement the plans and produce results. Electricity has produced immense results. A few years ago, people were apathetic to electricity. Now everywhere there is great demand for it. Wherever Ministers go, petitions are given to them asking for the supply of electricity. Thousands of petitions have been presented asking for the supply of electricity to villages. There is no loss in this electricity supply. Electricity helps people engaged in agriculture and industries, big and small. People have come to realize that electricity is an undertaking by which Government are making a profit. The Government will get more profit from the supply of electricity. The percentage of profit to the Government in this regard will be much more than the profit that an industrialist is getting on the capital that he has invested. That is why I suggested sometime ago that the electricity charges can be reduced a bit. When once these undertakings begin to yield profits, the Government will get more and more money which they can spend on big projects for the benefit of the entire State. At the end of the Second Five-Year Plan, I think Dr. John will be here, or perhaps he will be in the Parliament or somewhere else. Wherever he may be, he will see that the Government will progressively be reducing the taxes, once the irrigation projects, the electricity projects and other projects that they have started begin to yield

[Sri T. G. Krishnamoorthi] [4th March 1955]

dividends. Just as the Central Government are deriving income from the railways, we will also be deriving some income from the various projects that we have started and it will be time then to gradually and progressively reduce the taxes. When this promise for a better future, bright future and brilliant future is held out before us by the Hon. the Minister for Finance, I do not think that we should in any way criticize him unduly for the small taxation measures that he has introduced. We should only support him and praise him for the budget that he has presented."

SRI MOHAMED RAZA KHAN :—" Sir, may I know how is it that the hon. Member, who presided over a meeting in Madurai a few months back, criticized the Government very, very vehemently on their taxation policy? "

SRI T. G. KRISHNAMOORTHI :—" Sir, the hon. Member is completely mistaken. If he has cared to read my speech in the conference over which I presided, he will find that I made exactly the same speech there as I have just now made here. I asked those people to wait for ten years by which time the Government will be able to reduce their taxes as they will be getting plenty of money from the various projects started by them."

* THE HON. SRI A. B. SHETTY :—" Mr. Chairman, the time allotted for general discussion of the budget gives an occasion for many hon. Members to make a survey of the broad field of governmental action in several departments. They can survey anything from Peru to China. Medical and health matters have not loomed large in the budget speech of my Hon. Colleague. Naturally, our attention is focussed on the new taxation proposals and on the many schemes which are being implemented under the Five-Year Plan Schemes for increased agricultural production and industrial output by means of irrigation, power development and so on. This Plan which is intended for the economic development of the country, I may say, has a bearing on the improvement of public health. Because, public health is not merely a matter of the extension of medical services or the creation of more doctors or the dispensing of more medicines. It depends to a large extent on good housing, proper sanitation, adequate nutrition, improvement of environmental sanitation and such other matters which are the elementary requirements that are conducive to healthful living. Sir, in this budget, among social service, education gets a lion's share, viz., about 10½ crores of rupees. The departments of Medicine and Public Health get 4 crores of rupees. Yet I do not grudge it. Because, I concede that all the schemes undertaken for the educational progress and the economic development of the country are conducive to the improvement of public health. Sir, the Planning Commission have said that additional efforts must be concentrated on preventive work and that more attention should be given to rural areas. It is in accordance with this policy adumbrated by the

4th March 1955]

[Sri A. B. Shetty]

Planning Commission that we have taken several measures of late. I may mention for instance the malaria control programme, the extension of it under the national malaria control programme of the Government of India, the undertaking of mass B.C.G. Vaccination programme, the accelerated programme for rural water-supply on which we propose to spend more than a crore of rupees, the health centres that we have started in the community project areas and which Government are contemplating to start under the National Extension Service schemes, etc. These are all measures which will help to promote health. Sir, rural medical relief work has been a great problem. So many suggestions have been made on different occasions by different people. There are many difficulties. There are many problems connected with it and we have not been able to do anything very satisfactory in this direction. Many of our rural dispensaries of modern medicine have had to be converted into dispensaries of indigenous medicine and as many as 73 of the rural dispensaries are to-day remaining closed for want of medical practitioners even of a comparatively low status such as B class practitioners. I am grateful to the hon. Members who have made very valuable suggestions and helpful criticisms.

“ Sir, I must say that the hon. Leader of the Opposition has made a very valuable contribution to the debate. He is always well-intentioned, his criticisms are always very reasonable. He has offered co-operation to the Government in regard to medical and public health matters by participating in the work of various Committees and by taking prominent part in the several conferences that we have held. I must offer my tribute of praise to him for all the co-operation he has given to us. He has spoken about overcrowding in the hospitals. I do admit that there is overcrowding in our hospitals not only in the city, but also in the mufassal. In connection with this, we had a Conference of the Deans and the Superintendents of the City Hospitals and the Director of Medical Services and at that Conference we decided that the extra number of patients to be admitted to hospitals should not exceed 25 per cent over and above the sanctioned bed strength. As the hon. Leader of the Opposition himself said it is very difficult to restrict admission in that way. There is popular clamour and great pressure is being brought upon the various Superintendents of hospitals. They find it rather difficult to resist such pressure. If they resist, complaints are made against them. On account of such pressure and even on humanitarian considerations in most places a large number of patients much in excess of the sanctioned bed strength have to be admitted. On the day Dr. Lakshmanaswami Mudaliyar spoke, I told the Director of Medical Services that we have to send a circular to all the District Medical Officers and also the Superintendents of hospitals that they should as far as possible restrict this admission. Sir, the suggestion made by the hon. Leader of the Opposition for opening a hospital for chronic cases

[Sri A. B. Shetty]

[4th March 1955]

4-30
p.m.

and patients in the convalescent stage is no doubt a very good one. It has been under the consideration of the Government for a fairly long time and I hope we will be able to give further consideration to it provided funds permit. "It is not a question of providing for such patients in the City alone. This is the problem all over the State and if we are to start similar hospitals in district centres also, it would cost a good bit of money.

"Then, the Leader of the Opposition spoke about medical education. He is always insisting on high standards—and very rightly so—being also the Vice-Chancellor of the University of Madras. Hon. Members are well aware of the new college that has been opened in Madurai. We are trying to raise the standard of work in our hospitals in several ways. This year, we have started short courses of training in Surgery, in Anaesthesia, in Radiology and in Pathology, taking four people at a time for each of these courses and training them for four months and six months. Two of these courses have recently been started at the Stanley Medical College also. Then, we are continuing the refresher courses—which were conducted at eight places last year. Revised courses extending to slightly longer periods are being conducted this year in five of the district centres, different from those where they were held last year. A quarterly medical bulletin is being published and the second edition of it is just out. It gives very useful information to our medical men about the new methods of treatment and the new techniques that have come into use in our teaching hospitals. We are sending people for higher training abroad, not many but a few only. We are providing for blood transfusion services in two of the district headquarters hospitals. We shall then have blood banks in all district headquarters hospitals except one. We are providing for deep X-ray sets at Tanjore and Madurai and a very powerful X-ray set at the Barnard Institute of Radiology in Madras. We have been thinking of improving the District Hospital laboratories because laboratory work is very important now for correct diagnosis and providing for training technicians. We have applied for help to the Centre and whether the Centre comes forward to help us or not, the proposal will soon go to the Finance Department and I hope that my Hon. Colleague will be good enough to accept this proposal. This scheme is very important for diagnostic work and for improving the standard of our work in the hospitals.

"The hon. the Leader of the Opposition spoke about the non-clinical teaching staff in our Medical Colleges. Sir, in 1952, there was a committee appointed, presided over by the present Leader of the Opposition himself, which went into the question, considered all aspects of the matter and recommended higher scales of pay for the non-clinical teaching staff. Another recommendation of that committee was the extension of the retirement

4th March 1955]

[Sri A. B. Shetty]

age to 60 years in respect of these professors. In the case of the existing incumbents of the professors' post, we have said that we shall re-employ them up to the age of 60 years year after year provided they are found physically fit. I am sorry we have had to allow non-clinical men to do private practice also. It may be a retrograde step. We have taken this measure as a temporary one because there was so much discontent among these people. Only very few people are willing to get into the non-clinical line. Clinical work offers the lure of private practice and better prospects in the matter of promotion also. The Leader of the Opposition knows that at the recent annual meeting of the Central Council of Health at Trivandrum, it was resolved to request the Central Government to constitute an All-India cadre for the non-clinical teaching staff and to give financial aid to give them better scales of pay. It is expected that the Government of India will give due consideration to this request.

"Sir, the hon. the Leader of the Opposition and also the hon. Gentleman, Dr. Srinivasan, spoke about the Kasturbai Medical College. Sir, the reconstruction of the Headquarters Hospital at Mangalore was taken up in the year 1950, that is long before this college was thought of. It was taken up as part of a programme to reconstruct all district headquarters hospitals. Recently, the Headquarters Hospitals at Tiruchirapalli and at Kozhikode have been reconstructed at a very huge expenditure. This is the third hospital to be taken up. The reconstruction of the two hospitals at Mangalore providing for about 500 beds and also the great and insistent demand for medical education on the part of the people in that area prompted a private agency—the Academy of General Education at Udipi to think of starting a college by private enterprise. The Karnataka University gave affiliation to the college with the approval and sanction of the Government of Bombay."

DR. A. SREENIVASAN :—"On a point of information, Sir, I would like to know whether there is any reciprocity between the Karnataka University and the University of Madras."

* THE HON. SRI A. B. SHETTY :—"Sir, this is a matter about which I cannot say anything at present. The Madras Government were consulted and they acceded to the request of the Bombay Government. The Karnataka University has sent four Commissions to supervise the various stages of development of this college. The Indian Medical Council sent its Inspectors who visited this college at the time of the first University examination. This college has given admission to 25 students belonging to this State last year and 42 students this year. The Government have agreed to provide facilities for clinical training at the Mangalore hospital and to give capitation grants for students of our State at the rate of Rs. 300 during the non-clinical course per year and at Rs. 600 during each year of the clinical course subject to a

[Sri A. B. Shetty]

[4th March 1955]

maximum of Rs. 20,000. Hon. Members may know that the Central Minister for Health, Rajkumari Amrit Kaur visited this college and opened the Physiology block on the 30th January of this year. The question was asked—' what about recognition to this college '. Sir, this is a matter for the Karnataka University and the Indian Medical Council to examine. It may be hoped that recognition will be given when the time is ripe for it.

4-40
P.m.

" The hon. Lady Member, Mrs. Clubwala Jadhav with her usual charm and grace paid her compliments and at the same time made her usual demands on behalf of social workers. She asked for more allotment of funds for hospital extensions, pleaded for better amenities for nurses, for increased capitation grants for leprosy patients and for greater help to the T.B. clinics and sanatoria. I need hardly say that these very reasonable demands of hers will always be kept in view by Government. We are very thankful to the Guild of service of which she is the chief inspirer and to the Stella Mary College for sending as many as ten volunteers every day to supervise the distribution of food in the General Hospital. She wants Indian preparations to be provided to the patients. She may know that recently ' Iddli and Sambar ' have been substituted for bread and butter in many of our hospitals. The patients like it very much. Incidentally it also saves money for the Government which money I hope will be allowed to be diverted for other useful purposes at our hospitals.

" Two hon. Members of this House, Dr. A. Sreenivasan and Sri K. Balasubramania Iyer have spoken about the comparative merit of the indigenous system of medicine. Their views differ fundamentally. Sri K. Balasubramania Iyer is running a school of Ayurveda. He has much faith in the indigenous system. He is an advocate of ' Shuddha Ayurveda '. Dr. A. Sreenivasan being a practitioner of modern medicine does not take kindly to Ayurveda and he indulged in cheap gibes at the long-bearded Ayurvedic Pandits. It has been the policy of this State Government as well as the Central Government to encourage the indigenous system of medicine, because such work is in accordance with popular sentiments and it is expected to make medical relief accessible to the people in the villages. We may particularly claim that the Government college and hospital of Indigenous Medicine we have in the city is the best of its kind in the whole of India. People who have visited it have paid compliments to it. The other day the Director of Health Services, Punjab who came here to inspect the teaching work in this college on behalf of the Central Council of Health has expressed that this is really the best college. We are asked as to why modern medicine is taught today at this college. Teaching of modern medicine in this college is not anything new. It has been there from the very beginning. In fact that was the recommendation of the Usman Committee. The Chopra Committee and the Pandit Committee also recommended likewise. We have now made the teaching

4th March 1955]

[Sri A. B. Shetty]

of modern medicine more practical and useful. Students of this college are allowed to spend their time in the wards of their district headquarters hospital every year during the vacation time. The teaching course has been revised and reduced to 4½ years and one year of house-surgeonship has been made compulsory for every student. The teaching staff of this college are being absorbed in the Madras Medical Service for the expenditure on which Rs. 25,800 has been provided for in the Budget. The present idea is that practitioners of Indigenous system of Medicine and students of the Indigenous College of Medicine must have a basic qualification in modern scientific medicine and it is in accordance with this idea that the curriculum has been revised and sufficient knowledge of modern medicine is given to the graduates of this college.

“ The hon. Member Dr. A. Sreenivasan spoke against the use of mechanical filters about which he has been carrying on some correspondence with the Chief Minister. Various experts have gone into this question on several occasions. The suitability of micromesh strainer which he is advocating and the need for installing mechanical filters have been examined and experiments made on various methods of filtration. A committee was appointed by the Governments and as far back as 1938 that Committee recommended the installation of rapid mechanical filters. Subsequently there have been conferences of experts, viz., the Sanitary Engineer, Director, King Institute, Water Analyst, King Institute, the Director of Public Health and engineers to discuss this matter in 1949, 1951 and 1953. The impurities of the Red Hills water are not merely suspended impurities. This water contains organic matter mostly in a colloidal form in a dissolved state. Our slow sand filters are not able to arrest the organic matter which is in the dissolved state with the result that this matter gets into the distribution system and gives rise to the bad and nauseating odour of Hydrogen-sulphide. The great bulk of the organic matter is in the form of colloids and it is only a minor portion of it that is in the form of suspended impurities. We are told that the micromesh strainer will not be useful for pre-straining of the raw-water before it gets into the slow sand filter. That is the expert opinion. That is the information supplied by the company which has a patent for this appliance. This company, Messrs. Glenfield and Kennedy, London have declined to give any guarantee regarding the successful functioning of the micromesh strainer for treating our Madras raw water. We are told that rapid mechanical filters are used extensively for urban water supplies in all advanced countries. In our country rapid mechanical filters have now been installed in many of the big cities like Nagpur, Hyderabad, Bangalore and Lucknow. In our own State mechanical filters have been set up in several of the municipal towns here as well as in some towns which have now gone over to Andhra State. In Calcutta where they were having slow sand filters, they have set up rapid mechanical filters

[Sri A. B. Shetty]

[4th March 1956]

4-50
p.m.

in 1953 for the additional water requirements of the city. I am told that in no other place in our State this micromesh strainer is in use. In sanctioning the proposal of the Corporation for the provision of mechanical filters for the 10 million gallons of water-supply to the city daily, Government have not therefore done anything wrong. Government have acted on the advice of experts who are entitled to advise in a matter like this. It is rather unfair to say that certain commercial interests were at work and that they were pulling the strings.

“ Dr. Sreenivasan spoke about the vaccine lymph. I do not know what makes him doubt the potency of the vaccine lymph prepared at the King Institute, Guindy. In answering a question the other day, I said that every batch of vaccine lymph was tested according to international standards, and that it was certified to be safe and potent before it was issued. Experiments were made in 1951 on monkeys, and it was found that the immunity given by this lymph was quite satisfactory. This view has been confirmed by the vaccine institute at Belgaum. This is a matter which is more suitable for discussion by a committee of experts rather than on the floor of this House. The only result of throwing doubts on the genuineness or purity or efficacy of our vaccine lymph will be to make the people have a wrong impression about our vaccine lymph.

“ The hon. Member has also trotted out the theory that sandfly is not the vector for kala-azar. It may be that experts differ. But according to the officer who does research in this line at the school of Tropical Medicine, Calcutta, sandflies have been found to be the vector for kala-azar. As a result of laboratory experiments and epidemiological data collected in this matter, this was the finding here and elsewhere.

“ Then he spoke about the Sanitary Engineering department. The Sanitary Engineering branch was reorganized in the year 1949 and the entire work of investigation, design, and execution was given to the Sanitary Engineer and his staff. Recently we have taken up an accelerated programme of water-supply and drainage. So the proposals made from time to time about the separation of the Sanitary Engineering Branch and its being reconstituted into an independent unit were considered by a committee of Secretaries, and it has now been proposed with a view to expediting the execution of water-works that in regard to schemes costing up to Rs. 10 lakhs the Sanitary Engineer should correspond with the Government direct. As regards schemes costing above Rs. 10 lakhs, the decision is that his proposals should be submitted to the Government through the Chief Engineer. I do not understand why the hon. Gentleman thinks or suspects that there is some personal factor in the decision arrived at. It is a decision arrived at by the Secretaries and the Minister had no hand in it.

“ Our much respected leader Sri Omandur Reddiar, I understand, spoke about the provincialization of taluk headquarters

4th March 1955]

[Sri A. B. Shetty]

hospitals. It is true that our district boards, on account of the deficit budgets they are having, are not able to find sufficient money for these hospitals. We have provincialized as many as 75 taluk headquarters hospitals and municipal hospitals and about 25 remain to be provincialized. No proposals for provincialization have been taken up this year because the money allotted for this purpose in the Five-Year Plan has been exhausted, and there is no money available for provincializing any more hospitals. I hope very soon we shall be able to take over more of these hospitals and improve them.

“ My hon. Friend Sri T. G. Krishnamoorthi spoke about admission of patients to the Tuberculosis Sanatorium. It is true that particularly at the Tambaram Sanatorium there is a long waiting list. There are more than a thousand people in the list. It is only the other day we had a small conference in my room at which the Director of Medical Services, the present Superintendent of the Tuberculosis Sanatorium, and Dr. Vasudeva Rao were present. They made certain proposals to be considered by the Director of Medical Services. We shall try to see how we can reduce the number in the waiting list and admit patients who require immediate hospitalization, as early as possible.

“ I may say, in conclusion, that the Government are trying to do their best with the resources at their disposal in men and money. We expect the hon. Members of this House as well as the public to give their support and co-operation to all the measures that the Government undertake and carry out.”

MR. CHAIRMAN :—“ Only ten minutes for each speaker hereafter.”

*SRIMATHI R. S. SUBBALAKSHMI :—“ கனம் தலைவர் அவர்களுக்கும், கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் எனது பணிவான வணக்கம். மதிப்புடன்கூடிய நவரத்தனங்களைப்போல், மதிப்புடன்கூடிய சுப்ரமான் மணி என்று சொல்லக்கூடிய ஸ்ரீ வி. சுப்ரமண்யம், நம் ராஜ்ய நிதி மந்திரி, நல்ல ஒரு மதி மந்திரி, கல்வி மந்திரி அழகாஃ நம்முடைய மாகாணத்துத் தேவைகளையெல்லாம் ஆழ்ந்து ஆலோசித்து அதற்குத்தகுந்தபடியாக நாமெல்லோரும் வரவேற்கக்கூடிய ஒரு வரவு செலவுத் திட்டத்தை இச்சபை முன் சமர்ப்பித்திருப்பதை நாமெல்லோரும் வரவேற்கின்றோம். அதற்காக அவரை நாம் மிகவும் பாராட்டுகின்றோம்.

“ முதலாவதாக கல்வி இலாக்காவுக்காக மொத்த வரவில் 25 சதவிதம் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருப்பது உசிதமானதே. நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு நல்ல அறிவுள்ள மக்கள் நிரம்பத் தேவை. அதற்குத்தக கல்வித்துறையில் ஆரம்பப் பாடசாலையிலிருந்து கல்லூரி வரைக்கும் கல்விக்காக கோடிக்கணக்கான பணம் ஒதுக்கி வைத்திருப்பது நாம் எல்லோரும் அறிந்து திருப்தியுடன்கூட வரவேற்கத்தகுந்த ஒரு விஷயமாகும்.

‘ அறிவுடையா ரெல்லா முடையா ரறிவிலா
ரென்னுடைய ரேனு மிலர் ’

என்பது திருக்குறள். நல்ல அறிவுடைய மக்கள், நல்ல ஆற்றல், ஆத்ம சத்தி, நல்ல ஞானம் ஆகிய எல்லாம் பொருந்திய மக்கள்தான் இந்தியா வினுடைய சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கும் இந்தியாவின் முன்னேற்ற

[Srimathi R. S. Subbalakshmi] [4th March 1955]

றத்திற்குப் பாடுபடுவதற்கும் தேவையாக இருக்கிறார்கள். ஆக, அப்படி அறிவை வளர்ப்பதற்குத் தகுந்தபடி அநேகம் பாடசாலைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு நிதியை ஒதுக்கிவைத்திருப்பது மிகவும் புகழத்தக்க ஒரு விஷயமாகும்.

“ஆரம்பப் பாடசாலைகள் சம்பந்தமாக நான் மூன்று விஷயங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலாவதாக இந்த ஒரு ஆசிரியரைக் கொண்ட பாடசாலைகள் கொஞ்சங்கூட உருப்படாது என்பது என்னுடைய எண்ணம். நமது சகோதரர் ஸ்ரீ ராமசாமி ரெட்டியார் சொன்னபடி, போர்டு பாடசாலைகளில் 70 முதல் 80 குழந்தைகளை ஒரே ஒரு உபாத்தியாயரின் பராமரிப்பில் விட்டால் ஒழுங்காக நடைபெறும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. வீட்டிலேயே மூன்று நான்கு குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு—விஷமம்தான் அவர்களுடைய விளையாட்டாக இருக்கிறது—பராமரிப்பது பெற்றோர்களுக்கு சிரமமாக இருக்கிறது. அப்படி யிருக்கும்போது 70 அல்லது 80 குழந்தைகளை ஒரே ஒரு உபாத்தியாயர் ஒரு பாடசாலையில் வைத்துக்கொண்டு நடத்துவது என்பது நிரம்ப சிரமமான காரியம். அது நன்றாக ஒழுங்காக நடக்குமென்று தோன்றவில்லை. ஐந்து வகுப்புகளையுடைய பாடசாலைக்கு இரண்டு உபாத்தியாயர்களாவது இருக்கவேண்டும். அதில் ஒருவர் உபாத்தியாய இருப்பது நல்லது. தாய்மை குணத்தோடு கூட, அன்பையும், அறவண்பையும் எதிர்பார்க்கும் சிறு வயது குழந்தைகளுக்கு ஒரு பெண் உபாத்தியாயி இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். இந்தக் காலத்தில் எத்தனையோ பெண்கள்கூட தங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஊதியத்தைச் சம்பாதிக்கும்படியான நிலைமையில் இருக்கின்றார்கள். பெண்களுக்குத் தகுதியான உத்தியோகம் என்னவென்றால் ஒரு உபாத்தியைத் தொழில், நர்சிங் தொழில், டாக்டர் தொழில் இவைகள்தாம் ரொம்ப முக்கியமான தொழில்களாகும். கிராமப் பாடசாலைகளிலும் மற்ற நடுத்தரப் பாடசாலைகளிலும், உயர்தரப் பாடசாலைகளிலும் கூட ஸ்திரி உபாத்தியைகளை மிகுதியாக ஏற்படுத்தினால் அது இன்னும் தக்கதாக இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன்.

“இரண்டாவதாக, அநேகம் மெம்பர்கள் அடிக்கடி சொல்வதுபோல் உபாத்தியாயர்களுடைய ஊதியத்தை இன்னும் கொஞ்சம் உயர்த்த வேண்டியது நிரம்பவும் அவசியம். சாதாரணமாக படிப்பு குறைவாக உள்ள ஒரு தபால்காரன், போலீஸ்காரன் இவர்களுக்குக்கூட ஊதியம் அதிகமாக இருக்கிறது. ஆனால், நல்ல அறிவோடு கூடின சற்று உயர்தர படிப்பைப் படித்து உபாத்தியாயர்களாக வருபவர்களுக்கு ஊதியத்தை உயர்த்துவது நிரம்ப அவசியம் என்பதை நமது காருண்ய கவர்ன்மென்டாருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“பணம் உடையவர்களை எல்லோரும் பின்பற்றுவார்கள். பணம் இல்லாமல் அறிவு மாதிரி இருந்தால் போதாது, கல்விச் செல்வத்தோடு போருட் செல்வமும் சேர்ந்து இருப்பவர்களுக்குத்தான் அந்தஸ்தும் தரமும் மதிப்பும் உயர்வாக இருக்கும். சாதாரண குழந்தைகள்கூட கொஞ்சம் ஏழை உபாத்தியாயர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்கு அவ்வளவாக மதிப்பு கொடுக்கமாட்டார்கள். உபாத்தியாயர்களுடைய தரத்தையும் அந்தஸ்தையும் உயர்த்தவேண்டியது ரொம்ப அவசியம் என்பதை நான் வணக்கமாக தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

“மூன்றாவதாக கிராமங்களிலிருக்கும் ஆரம்பப் பாடசாலைகளில் வசதிகள் போதவே போர்தாது. கிராமங்களில் ஒரே அரையில் பக்கம் பக்கமாக ஐந்து வகுப்புகளை வைத்து, ஒருவர் போடும் இறைச்சலும் சப்தமும் மற்ற வகுப்புகளுக்கு இடைஞ்சலாக குழந்தைகள் பாடத்தைக் கவனிக்க முடியாத நிலையில்தான் கட்டடம் இருக்கும். மண் தரை; அதுவும் சமமாகக்கூட இல்லாமல் ஏற்றத்தாழ்வுடன் கூடியதாக மேடுபள்ளங்கள் நிறைந்ததாக இருக்கும். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் கையைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்து உபாத்தியாயர்களின் கையில் இருக்கும் தடிக் கம்பைக் கண்டு பயந்துகொண்டு இருக்கும் சூழ்நிலையில் குழந்தைகள்

4th March 1955] [Srimathi R. S. Subbalakshmi]

எண்ணத்தைப் படிப்பார்கள், எந்த விதத்தில் குழந்தைகளுடைய அறிவு அபிவிருத்தியாகும் என்பதை நாம் யோசிக்கவேண்டும்.

“ஆக, ஸ்ரீமான் ராமசாமி ரெட்டியார் சொன்னமாதிரி, பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்தாலும் பரவாயில்லை. ஆனால், நல்லதொரு சூழ்நிலையையும் சற்று வட்டத்தையும் அமைத்தால் நல்ல உபாத்திமார்களை மிகுதியாகப் போட்டு ஐந்து வகுப்புகளுக்கு இரண்டு உபாத்திமார்களாவது இருக்கும்படியான வசதியைச் செய்யவேண்டியது அவசியம்.

“அடுத்தபடியாக பூஜ்யர் வினோபா பாவே ஆங்காங்கு சென்று பூமி 5 p.m. தான இயக்கத்தைச் செய்கின்றார். அப்படிப்பட்ட பூமியில் கொஞ்சம் நஞ்சை, கொஞ்சம் புஞ்சை நிலம் கிராமங்களிலுள்ள பாடசாலைகளுக்கும் கொடுக்கச் செய்தால் குழந்தைகள் ஆதாரக் கல்விமுறையில் பயிலுவதற்கு வசதி ஏற்படும். அந்த பூமியிலிருந்து அவர்கள் நல்ல தானியங்களையும், காய்கறிகளையும் பயிரிட்டுக்கொண்டு, ஏழை மாணவர்கள் ஒரு வேளை ஆகாரம் அங்கே சமையல் பண்ணி சாப்பிட முடியும். அதே நிலங்களில் பருத்தி விளைவிப்போமானால் அதிலிருந்து கிடைக்கும் பஞ்சைக்கொண்டு நூல் நூற்று, அவர்களுக்கு வேண்டிய உடைகளை அவர்களே தயாரித்துக் கொள்ளவும் முடியும். அவர்களுடைய ‘Basic needs’ ஆதாரமான, முக்கியமான தேவைகளான உணவு, உடை முதலியவற்றை அவர்களே தயாரித்துக்கொள்ளும்படியான பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளமுடியும்.

“அடுத்தபடியாக 8-வது வகுப்பு வரை ஏழை மாணவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி கொடுக்கும் திட்டம் மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது. அதே போல் உயர்தரப் பாடசாலைகளில் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரைக்கும் சம்பளம் கொடுப்பது ஐந்தாறு குழந்தைகளையுடைய பெற்றோர்களுக்கு சிரமமாக இருக்கும். அதற்குக்கூட சலுகை அளித்தால் நன்றாக இருக்கும்.

“இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் எல்லாப் பாடங்களும் போதிக்கப்படுவது கிடையாது. அதனால் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரையில் படித்த மாணவர்கள் கூட ஆங்கிலத்தில் தங்குதடையில்லாமல் பேசும்படியான பழக்கம் ஏற்படுவ தில்லை. என் பக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு அங்கத்தினர் எவ்வளவு அழகாக ஆங்கிலத்தில் இப்போது சொற்பழிவாற்றினார்? அவர் மெடிரிகுலேஷன் கூட படித்தது கிடையாது. ஆனாலும் அந்தக் காலத்தில் பாடசாலைகளிலே எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கிலத்திலேயே போதிக்கப்பட்டு வந்ததினால் எங்க ளுக்கெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் பேசும் பழக்கம் அதிகமான அளவுக்கு இருந்துவந்தது. ஆனால், இந்தக் காலத்தில் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்து முடித்த ஒரு மாணவன்கூட நமது சகோதரியார் பேசினதில் பத்திலொரு பங்கு கூட நன்றாகத் தங்குதடையில்லாமல் பேசவே தெரியாது. ஆகையால் ஆங்கிலத்தின் தரம் குறைந்து போய்விட்டது. ஆனாலும், அந்தப் பழைய மார்க்குகளையே வாங்கவேண்டுமென்ற முறை வைத்துக்கொண் டிருப்பது சற்று தவறு. சென்ற வருஷம் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. தேரின் ஒரு பெண் எல்லாப் பாடங்களிலும் நல்ல மார்க்குகள் வாங்கி ஆங்கிலத்தில் 35 மார்க்குகள் வாங்கவேண்டியதற்குப் பதிலாக 34 மார்க்குகள்தான் வாங்கியிருக்கிறார். ஒரு மார்க்கு குறைவினால் செகண்டரி டிரெயினிங் வகுப்பில் சேரமுடியாமல் ஹையர் எலிமென்டரி வகுப்பில் சேரும்படி ஏற்பட்டது. ஆகவே ஆங்கிலத்தில் இந்த மார்க்குகள் விகிதத்தை குறைவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கிலத்தில் போதிக்கப்படுவதில்லை ஆதலால் ஆங்கிலத்தில் மாணவர் களுக்குப் பழக்கம் போதாமல், வேண்டிய மார்க்குகள் வாங்க முடியவில்லை.

“இன்னும், செகண்டரி கல்விக்கமிஷன் சிபாரிசு செய்துள்ளபடி, எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்தவர்கள் மேலும் ஒரு வருஷம் கூடப்படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, அதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள்தான் கல்லூரிப் படிப்பதற்குப் போகலாம் என்று சொல்வது அவ்வளவு உசிதமாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனென்றால், எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை படிப்பதென்பது ஒரு எல்லை. அதோடு நிறுத்திவிட்டு, வேலையைத் தேடிக்கொண்டு

[Srimathi R. S. Subbalakshmi] [4th March 1955]

பெரும்பாலோர் போகின்றார்கள். அவர்களுள் 100-க்கு 10 பேர்தான் கல்லூரிப் படிப்புக்குப் போகின்றார்கள். காலேஜ் படிப்பை இன்னும் ஒரு வருஷம் கூடச் சேர்த்து, College entrance வகுப்பு அல்லது 'காலேஜ் Preparatory வகுப்பு' என்று ஒன்று ஏற்படுத்தி, காலேஜில் சேர விரும்புகிறவர்களுக்கு ஆங்கிலத்திலேயே எல்லாப் பாடங்களையும் கற்பித்து, அந்த வருஷக் கடைசியில் பரீட்சை வைத்து, அதன் மூலம் காலேஜில் படிப்பதற்கு அவர்கள் தகுதி வாய்ந்தவர்களா, இல்லையா, என்பதை அந்த இடத்தில் நிர்ணயம் செய்வது என்தே ஒழிய, ஹைஸ்கூல் படிப்பை இன்னும் ஒரு வருஷம் நீடித்து, அவர்களுடைய தகுதியை அங்கே நிர்ணயிப்பது என்பது முடியாத காரியமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆகவே, இந்த செக்ஸ்டரி கல்வி கமிஷன் செய்திருக்கும் சிபாரிசு, அதாவது ஹைஸ்கூல் படிப்பை மேலும் ஒரு வருஷம் நீடிப்பது என்பது, உசிதமா என்பதை அரசாங்கத்தார் தயவு செய்து கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“காலேஜில் சேர்ந்து படிக்க இயலாதவர்கள், வீட்டிலேயே படித்து, இன்டர்மீடியேட் அல்லது B.A. பரீட்சைக்குப் போவதற்கு விரும்புகிறார்கள். அதற்குத் தகுந்த ஆற்றல் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் நமது ஸர்வகலாசாலை அதிகாரிகள் அம்மாதிரி ‘பிரைவேட் டாக் வீட்டிலேயே படித்து பரீட்சைக்குப் போகக்கூடாதென்று தடை செய்கிறார்கள். அதிலும் ஒரு சகோதரி ‘பெண்களாகிய தங்களையே அவமானம் செய்ததாக’ சொன்னார்கள். இது விரும்பத்தகாத ஒரு விஷயம். ஏனென்றால், இந்தக் காலத்தில் எத்தனையோ பேருக்குக் காலேஜில் சேர்ந்து படிக்க விருப்பம் இருந்தாலும், காலேஜில் அட்மிஷன் கிடைப்பது ‘முயல் கொம்பாக’ யிருக்கிறது. பிரைவேட்டாக மேலே படிக்க விரும்பினால், ‘இந்த ஸர்வகலாசாலைக்குப் போவானேன்; இதர ஸர்வகலாசாலைகளுக்கு ஏன் போகக்கூடாது’ என்று கேட்கிறார்கள். இது அவ்வளவு உசிதம் அல்ல. எத்தனையோ அறிவோடு கூடின பெண்கள், அவகாசமிருப்பதினால், மேலே படிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். ஆகவே, நம்முடைய ஸர்வகலாசாலை, பிரைவேட்டாகப் பரீட்சைக்குப் போவதற்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டுமென்று நமது சகோதரர் ஸ்ரீ லட்சுமணஸ்வாமி முதலியாரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ஆங்கில பாஷை கட்டாயம் அவசியம்தான். நமது தேசம் பிற தேசங்களுடன் தலை தூக்கி நிற்கவேண்டுமானால், பிற தேசத்தில் நடக்கும் விஷயங்களை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், ஆங்கில பாஷை அவசியந்தான். எல்லோருமே ஆங்கில பாஷையைப் படிக்க முடியாது. ஒரு சிலராவது அதைப் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதி யுள்வரவிட்டிருப்புகளில் இருக்க வேண்டியது அவசியமென்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.”

(At this stage Dr. A. Sreenivasan was seen crossing between the Chair and the Member who was speaking.)

MR. CHAIRMAN :—“The hon. Member should not cross between the Chair and the hon. Member who is speaking.”

DR. A. SREENIVASAN :—“I am sorry, Sir.”

SRIMATHI R. S. SUBBALAKSHMI :—“ஒவ்வொரு ஐந்து வருஷத் திட்டத்திலும் குடிசைத் தொழில்கள் நிரம்ப இருக்க வேண்டும். அதன் மூலமாக ஒவ்வொருவரும் ஏதோ சிறிதளவு ஊதியம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் காலங்களில் கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் அவர்களது தேவைகளை அவர்களே ஓரளவு பூர்த்தி செய்துகொண்டு வந்தார்கள். அப்பொழுது கிராமங்கள் சுபிட்சமாக யிருந்த காலம். வயல்களிலிருந்து வேண்டிய தானியங்கள் வந்து விடும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு எண்ணெய் ஆட்டும் செக்கு

4th. March 1955] [Srimathi R. S. Subbalakshmi]

இருக்கும். வயல்களில் என் பயிரிட்டு வருஷத்துக்கு வேண்டிய எண்ணெயை ஆட்டி வைத்துக் கொள்வார்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பசு, எருமை யிருக்கும். வேண்டிய பால், தயிர், வெண்ணெய் கிடைக்கும். தோட்டங்களிலிருந்து பசுமையான காய்கறிகள் கிடைக்கும். அது மட்டுமல்ல. ஒழிந்த நேரங்களில் பெண்கள் நூல் நூற்பார்கள். தென்னை ஓலைகளைக் கொண்டு கூடை முடைதல், தென்னம் ஈர்க்குக்களைக் கொண்டு துடைப்பம் செய்தல், இந்த மாதிரி சிறியதொழில்களை அந்தக் காலத்தில் செய்து வந்தார்கள். இப்பவும் செட்டிநாட்டில், செல்வக் குடும்பங்களில் கூட ஓலைகளைக் கொண்டு உறுதியான கூடைகளைத் தயாரிப்பது ஒரு சிறிய குடிசைத் தொழிலாக யிருந்து வருகிறது. இப்படியாக அந்தக் காலத்தில் கிராம சூய தேவையை அவர்களே பூர்த்தி செய்து கொண்டார்கள். இப்பொழுது நிலைமை அப்படியில்லை. மாறி யிருக்கிறது.

“ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற நிறையப் பணம் வேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பணத்தை சர்க்கார் எங்கேயிருந்து சம்பாதிப்பார்கள்? வரி போடத்தானே வேண்டும். சென்ற நான்கு நாட்களாக இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது பேசிய அங்கத்தினர்கள் இந்த இரண்டான வரி விதிப்பை ஆட்சேபித்திருக்கிறார்கள். விவசாயிகளின் நிலைமை ரொம்பவும் மோசமாக யிருக்கிறது என்பது கிராமங்களிலுள்ளவர்களுக்குத்தான் நன்றாகத் தெரியும்.

5-10
p.m.

‘ உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாத் தொழுதுண்டு பின்செல்பவர் ’

என்று அந்தக் காலத்தில் திருவள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், அதே திருவள்ளுவர் இப்போதிருக்கிற நிலைமையைப் பார்த்தால்,

‘ உழுதுண்டு வாழ்வதில் பயனில்லை, மற்று தொழுதுண்டு செல்வதே மேல் ’

என்று பாடலாம். இப்பொழுது விவசாயிகளுக்கு வரிப்பளுகூட அதிகமாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால் வட்டிப் பளுதான் ரொம்பவும் ஜாஸ்தியாக யிருக்கிறது. சென்ற நான்கு நாட்களாக ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் இதைப் பற்றி பேசியிருக்கிறார்கள். மார்வாடிகள், லேவாதேவிக்காரர்கள், எல்லோரும் ஏழை மக்களிடத்திலிருந்து மாதம் ரூபாய்க்கு இரண்டான வீதம் வட்டி வாங்குகிறார்கள். கணக்குப் பார்த்தால் 100 ரூபாய்க்கு வருஷத்தில் ரூ. 150 வட்டியாகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே வரி பளுவைக் காட்டிலும், வட்டியினால் ஏற்படும் பளுவினால்தான் ஏழை மக்கள் ரொம்பவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். நமது காருண்ய சர்க்கார் இதற்கு ஒரு சட்டம் கொண்டு வரக்கூடாதா? வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கும்போது, குறிப்பிட்ட வட்டிதான் வாங்கலாம், அதற்குமேல் வாங்கினால் இன்ன தண்டனை விதிக்கப்படும் என்று சட்டம் செய்தால், வட்டிப்பளு குறைந்துவிடும். விவசாயிகளுக்கு எளிதாக யிருக்கும்.

“அரசாங்கத்தோடு நாமெல்லோரும் ஒத்துழைக்கவேண்டும். நம்முடைய நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கும், பிற நாட்டினருடன் நமது நாட்டு மக்களும் சரிசமமாக தலைதாக்கி நிற்பதுடன் அவர்களுக்கும் ஒரு வழிகாட்டியாக இருப்பதற்கு நமது தலைவர்களுடன் ஒத்துழைத்து, இந்தியாவின் மேன்மைக்குப் பாடுபடும்படியான சக்தியையும், புத்தியையும் கடவுள் நமக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். இவ்வளவு நேரம் எனக்குப் பேச சந்தர்ப்பம் கொடுத்த தலைவருக்கு என்னுடைய மனமார்த்த வந்தனத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு எனது பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

* SRI M. ETHIRAJULU :—“கனம் தலைவர் அவர்களே, 1955-56-ம் வருஷத்திய வாவு செலவுத்திட்டத்தைப்பற்றி நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். வாவு செலவுத் திட்டம் சோஷலிசப் பாணியில் சமுதாயத்தை அமைக்கும் நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. ஒரு நாட்டின்

[Sri M. Ethirajulu]

[4th March 1955]

முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான கிராம முன்னேற்றம், நகர முன்னேற்றம், பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி வசதி ஆகிய இனங்களுக்கு இத்திட்டத்தில் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

“48 கோடி ரூபாய் வருவாய்; ஆனால் 49½ கோடி ரூபாய் செலவு ஆகவே, 1½ கோடி ரூபாய் துண்டு விழுகிறது. 150 வருஷ வெள்ளையர் ஆட்சியில் சென்னை ராஜ்யத்திற்காக அவர்கள் செலவு செய்தது நீர்ப்பாசனத்திற்காக 20 கோடி ரூபாய் என்று கணக்கிலிருந்து புலப்படுகிறது. அதே வகையில் மின்சாரத்திற்கு அவர்கள் செலவு செய்தது 9 கோடி ரூபாய்தான். ஆனால், இவ்வருஷ பட்ஜெட்டைப் பார்த்தால் மின்சாரத்திற்கு 11 கோடி ரூபாயும், நீர்ப்பாசனத்திற்காக 7 கோடி ரூபாயும் ஒதுக்கியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது இந்த பட்ஜெட் சோஷலிச அடிப்படையில் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது என்று சொல்லுகொள்ள விரும்புகிறேன்.

“அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு பட்ஜெட் நமது தலைவர் ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் காலத்தில் அனுபவப்பட்ட நமது விவசாய மந்திரி அவர்கள், அதற்கு அறிவுச்சுடராய்த்திகழும் நிதி மந்திரி ஸ்ரீ சுப்ரமணியம் அவர்களும் இன்னும் பல அமைச்சர்களும் சேர்ந்து அரசாங்க வரவு செலவை சோஷலிச அமைப்பிலே திட்டம் தீட்டவேண்டுமென்று நினைத்து அந்த அடிப்படையிலே இந்த பட்ஜெட்டைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும் போது எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் ஏதோ ஒரு வகையில் இந்த பட்ஜெட் பிரயோசனமில்லை என்றாலும் கட்சிச் சார்பில் அவர்கள் சொல்ல முன்வராவிட்டாலும் நாங்கள் பார்க்கும்போது மிக மிக அத்தியாவசியமான வரவு செலவுத் திட்டம் என்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

“நகரங்களுக்கு குடிதண்ணீர் வசதி, சாக்கடைத் திட்டத்திற்காக நமது மத்திய சர்க்கார் கடனாக 2½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். பம்பாயிலிருந்து குமரிமுனை வரை ரோடு போடுவதற்கு சுமார் மூன்று கோடி ரூபாய் ஆகுமென்றும், அந்தச் செலவை மத்திய சர்க்கார் கொடுப்பதாகவும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குப்பிறகு, தார் ரோடு போடவேண்டுமென்று 1½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 6 கோடியே 40 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கியும் இந்த கோடி 56 லட்ச ரூபாய்தான் இதுவரை செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மீதியை இந்த இரண்டு வருஷத்திலும் செலவு செய்ய நமது சர்க்கார் முன் வந்திருக்கிறது. இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் இன்னும் பல திட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு நகர முன்னேற்றத்திற்கும் 10 முதல் 15 கோடி ரூபாய் வரையில் செலவு செய்யவேண்டுமென்று இந்த பட்ஜெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கிராம முன்னேற்றத்தில் ஒரு வருஷத்திற்கு நாலாயிரம் கிராமங்களுக்கு குடிதண்ணீர் வசதி ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று 70 லட்ச ரூபாய்போக 60 லட்ச ரூபாய் மத்திய சர்க்கார் தரக்கூடிய தொகையும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுமாதிரிமல்லாமல் ஏற்கெனவே திறக்கப்பட்ட 2,800 ஆரம்பப்பள்ளிகளைத் தவிர, இந்த வருஷத்தில் 1,500 புதிய பள்ளிகளைத் திறப்பதினால், அநேக ஆசிரியர்களை நியமிப்பதினால் ஓரளவு வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒழிகிறது என்று நினைக்கிறேன். நிதி மந்திரி கூறியிருக்கிறார். ஏரி, குளங்கள் ஆகியவைகளெல்லாம் கிராமத்திற்கு மிக மிக அவசியம் என்ற முறையில் 1½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி முன்னேற்றமான முறையில் சோஷலிச அடிப்படையில் நாட்டைக் கொண்டு செலுத்துவதற்காக தீட்டப்பட்டு இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் கொண்டுவந்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது யாவரும் அதைப்போற்றத்தான் முடியுமேதவிர உதவாக்கரைத் திட்டம் என்று யாரும் சொல்லமுடியாது, சொன்னாலும் அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது.

5-20
p.m.

“அதுமட்டுமல்ல. ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கீழ் பவானித்திட்டம் முடிவு அடைந்துவிட்டது. இன்னும் இந்த ஆண்டில் மணிமுத்தாறு, மேட்டூர் கால்வாய் திட்டங்கள் பூர்த்தியாய்விடும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அமராவதி, வைகை, சாத்தனூர், கிருஷ்ணகிரி ஆகிய புதிய திட்டங்கள் அனைத்திலும் வேலை தொடங்கிவிட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. இம்முறையில்

4th March 1955]

[Sri M. Ethirajulu]

இந்த பட்ஜெட்டை நல்லமுறையில் தீட்டிய நமது அறிவுச்சுடர் நிதி மந்திரி அவர்களை நான் மிக மிகப் பாராட்டுகின்றேன். அதேசந்தர்ப்பத்தில் இரண்டொரு விஷயங்களை மட்டும் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

“நீர்ப்பாசனத்திற்காக அந்நிய ஆட்சி 150 வருஷ காலத்தில் 20 கோடி ரூபாய்தான் செலவு செய்துகொண்டிருந்தார்கள், 9 கோடி ரூபாய்தான் மின்சாரத்திற்கு செலவு செய்துகொண்டிருந்தார்கள் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்த விஷயம். நிலவரியிலும், எல்லா தண்ணீர்த் தீர்வைகளிலும் ரூபாய்க்கு இரண்டணு வீதம் அதிகப்படி கட்டணம் (சர்சார்ஜ்) விதிக்க உத்தேசிக்கப்படுவதினால் 75 லட்ச ரூபாய் சர்க்காருக்குத் கிடைக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் 25 லட்ச ரூபாய் போக மீதத்தை ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; மீதி ரூபாயை ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்குக் கொடுக்குமபோது அவர்களுக்கு வேண்டிய ஒரு திட்டத்தையும் தீட்டி அந்தப் பணத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“இன்றைக்கு 50 ஆயிரம் மக்களுக்குமேல் இருக்கக்கூடிய இடங்களில் வேலையற்றவர்களுக்கு ஏதாவது வசதி செய்துதரவேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் கவனிப்பது கிடையாது. சர்க்கார் ஒரு உத்தரவு போடவேண்டும்.

“கவர்னர் மாளிகைக்குப் போகும்போது சைதாப்பேட்டை ஆற்றங்கரையில் பல சலவைத் தொழிலாளர்கள் வெய்யிலில் காய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பரிதாபமான நிலைமையைக் கவர்னர் பார்த்து 50 ஆயிரம் மக்களுக்கு மேற்பட்ட இடத்தில் டோபிகானு கட்டவேண்டுமென்ற சர்க்கார் உத்தரவிருந்தும் இந்த சர்க்கார் கவனிக்கவில்லை என்று மனம் கலங்கித் தம்முடைய சொந்த பணத்தைக்கொண்டாவது தங்குமிடம் கட்டவேண்டுமென்று நினைத்து தங்களுடைய சம்பளத்திலிருந்து பணத்தை ஒதுக்கி ஏழைச் சலவைத் தொழிலாளருக்கு தங்குமிடம் கட்டிக் கொடுத்திருக்கின்றார். இந்த நாட்டிலுள்ள பணக்காரர்கள் அம்மாதிரி செய்ய முன்வரவில்லை. சலவைத் தொழிலாளர்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லோருக்கும் உழைத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் படும்கஷ்டத்தை யாரும் கவனிப்பதில்லை. பணக்காரர்கள் கவர்னர் செய்த பேருதவியைப்போல் பின்பற்றவேண்டும் என்னமுறையில் அவர் செய்திருப்பது எல்லோருக்கும் வழிகாட்டியாக இருக்கிறது. தன் உழைப்பைக்கொண்டு சம்பளத்தினைப் பணத்திலிருந்து சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு தங்குமிடம் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்னும்போது, ஏன் சலவைத் தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் சர்க்கார் வாளா இருக்கவேண்டும்? டோபிகானு கட்டித்தரவேண்டுமென்று நிதி மந்திரி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு, ஜில்லா போர்டுகளுக்கு, முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு சர்க்கார் பணம் ஒதுக்கும்போது சுகாதாரமான முறையில் அந்தந்த இடங்களில் டோபிகானு கட்டித்தரவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்த வேண்டும். அந்தமுறையில் ஒரு உத்தரவு பிறப்பிக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பொதுமக்களின் துணியையும் சலவை செய்யவேண்டியிருக்கும் வீடு இல்லாத சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டித்தர உத்தரவிடும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“நிலவரி அடிப்படையில் ரூபாய்க்கு இரண்டணு சர்சார்ஜ் போட உத்தேசிக்கப்படுகிறது. வரி போடாமல் எந்தக்காரியமும் செய்யமுடியாது. இன்னொரு வரி போடலாமென்று நான் சர்க்காருக்கு யோசனை சொல்கிறேன். ஆதி காலத்தில் ஆசாரி, தச்சர், குயவர், வண்ணார், நாட்டியக்காரி ஆகியவர்கள் பேரால் பல மான்யங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த மான்யங்களையெல்லாம் சில நிலச்சுவாந்தார்கள், நிலப்பிரபுக்கள் இவர்களெல்லாம் பிடுங்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். சிலபேர்கள் அதை வைத்துப் பராமரிக்கமுடியாமல் விட்டுவிட்டார்கள். சில பேர் குறைந்த விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டார்கள். அந்த நிலங்களையெல்லாம் நிலச்சுவாந்தார்கள் கையில் இருக்கின்றன.

[Sri M. Ethirajulu]

[4th March 1955]

அவைகளுக்கு தீர்வை ஏக்கராவுக்கு இரண்டு ரூபாய்க்குமேல் இல்லை. அதேபக்கத்தில் 12 ரூபாய் முதல் 16 ரூபாய் வரையில் நிலத் தீர்வை வசூலிக்கப்படுகிறது. அந்த நிலங்களைக் கணக்கெடுத்து, அதன் மீது வரி விதித்தால் வருஷமொன்றுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய்க்குமேல் சர்க்காருக்கு வருமானம் வரும் என்பதில் சந்தேகம் இருக்கமுடியாது. நிதி மந்திரி அவர்கள் சீக்கிரத்தில் இதற்கான ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து, அந்த வருமானத்தையும் சர்க்கார் பெறுவதற்கு வசதிசெய்து கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, பிற்பட்ட இனத்தினர்கள் நலன் விஷயத்தில் சர்க்கார் மிக மிக சிரத்தை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு கோடியே பத்து லட்ச ரூபாய்தான் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 11 லட்ச ரூபாய்தான் பிற்பட்ட இனத்தவர்களின் இலவசக் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுபோதாது. பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் எத்தனையோ பேர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். நாங்கள் ஒரு ஜாதியைப்பற்றி மட்டும் சொல்ல வில்லை. காந்தியப்பாத்தில் வந்தவர்களாகிய இந்தச் சர்க்கார் யார் யார் பிற்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய நிலைமையை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதற்குப் பாடுபடவேண்டும். காந்தியப் பாதையில் வந்தவர்கள் நீங்கள், காந்தியின்சூடவே நீங்கள் சிறை சென்றிருக்கிறீர்கள். அந்த வழியில் பண்பாடு அடைந்திருக்கிறீர்கள். பிற்பட்டவர்கள் எவ்வளவு பேர்கள் என்று கணக்கெடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். உத்தியோகத்தில், படிப்பில் பொருளாதாரத்தில் எத்தனை சதவிகித அளவில் பிற்பட்டவர்கள் முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அவர்கள் நிலையை உயர்த்துவது உங்கள் கையிலே இருக்கிறது. எல்லாத் துறைகளிலும் பிற்பட்டவர்களின் விகிதாரத்தைக் கணக்கெடுத்து, அவர்களுக்குப் போதிய சலுகையை அளித்து அவர்களை கூடிய சீக்கிரம் முன்னுக்குக் கொண்டுவரப் பாடுபடவேண்டுமென்று உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“பிற்பட்ட வகுப்பினரின் நிலை நன்கு நாள் மோசமாகி வருகிறது. அவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகளைக் கொடுக்குபடி, காந்தியப் பாதையில் வந்த நமது அருமைத் தலைவர் ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்களையும், இந்தச் சபையின் தலைவர் கனம் விவசாய மந்திரி அவர்களையும், அறிவுச்சுடர் நிதி மந்திரி அவர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியைப் பற்றிப் பேச முன் வரவில்லை. பிற்பட்ட வகுப்பினரின் நிலையை உயர்த்த வேண்டுமானால், அது காமராஜ் மந்திரி சபையினால்தான் முடியுமே தவிர, வேறு மந்திரி சபையால் முடியாது. ஆகவே, அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வரத் தக்க நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டுமென்று நமது சர்க்காரை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“அடுத்தபடியாக, கரும்பு விவசாயத் தொழிலாளிகளின் நிலைமை மிகவும் கேவலமாகியிருக்கிறது. தென் ஆற்காடு ஜில்லாவிலே 12,000 ஏக்கர் வரை சாகுபடி செய்கிறார்கள். 22,000 டன் முதல் 26,000 டன் வரை சர்க்கரை உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. கிட்டத்தட்ட 6½ கோடி ரூபாய் வரை விற்பனை எல்லாம் நடந்து வருகிறது. கரும்பு உற்பத்தியாளருக்குக் குறைந்த பட்ச நியாய விலை கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டியது சர்க்கார் கடமை என்பதை சர்க்கார் உணரவேண்டும்.

“இந்த 1954-55-ம் வருஷத்தில் சப்ளை செய்யக்கூடிய கரும்புக்கு மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூ. 1-7-0 வீதம் விலை நிர்ணயித்து சர்க்கரை அதிக பட்ச லாபத்தில் 54 சத விகிதம் கொடுக்கவேண்டும் என சர்க்கார் உத்திரவிட்டிருக்கிறார்கள். கண்டிரோல் காலத்தில் 69 முதல் 64 சத விகிதம் வரை கிடைத்திருக்கிறது. அவர்கள் உற்பத்தி செலவு பார்க்கப் போனால் ஒரு ஏக்கருக்கு 30 டன் விளைவுக்கு சுமார் ரூ. 1,400 வரை ஆகிறது. இதைப் பார்த்து நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து விலை நிர்ணயித் தால்தான் ஷியார்களுடைய குறைகளை சர்க்கார் கவனித்ததாகத் தெரியும். சென்ற வருஷத்தில் ஆலை முதலாளி ஒரு formula ஒன்று கொண்டு வந்து அதன்படி கிடைக்கும் லாபந்தான் விவசாயிகளுக்கு கொடுக்க முடியும் என்று சொன்னபொழுது, விவசாயிகள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இதைப் பற்றி சர்க்காருக்கு தெரிவித்தபொழுது, ஆலை முதலாளிகள்

4th March 1955]

[Sri M. Ethirajulu]

formula படிதான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென சர்க்காரும் கை விரித்து விட்டார்கள். மற்ற பிரதேசமான பம்பாய், உத்தரப் பிரதேசங் களில் விவசாயிகளுக்கு 60 சத விகிதம் கொடுக்கப்படுகிறது.

“மேலும், **Central Sugarcane** கமிட்டியில் விவசாயிகளுக்கென நிய மிக்கும் மெம்பர் ஆலே முதலாளிகளின் சார்பாக இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. ஆகவே, விவசாயிகளின் கஷ்டத்தை நன்றாக உணர்ந்து அந்தத் தொழிலிலே மிகவும் பண்பாடு உள்ளவராகவும், ஏழைகளின் குறைகளை தெரிந்தவர்களாகவும் நியமிக்கும்படியும் கரும்பு உற்பத்தி செலவுக்குச் சமமாக விலை நிர்ணயித்து தென்னாற்காடு ஜில்லா கரும்பு விவசாயிகளின் நிலையை உடனடியாகக் கவனிக்கும்படி கனம் விவசாய மந்திரி ஸ்ரீ பத்த வத்ஸலம் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

* **SRI T. V. DEVARAJA MUDALIAR** :—“கனம் தலைவரவர் களே, நான் முதன் முதலாக இந்த சபையில் பேச முன் வந்திருக்கிறேன். குற்றம் குறைகளை நீக்கிவிட்டு, கனம் அமைச்சர் அவர்களும், கனம் அங்கத்தினர் அவர்களும் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

5-30
p.m.

“சித்திரமும் கைப் பழக்கம், செந்தமிழும் நாப்பழக்கம், என்று சொல்வதற்கொப்ப, இந்த 1955-56-ம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை, பழக்கத்தை ஒட்டி, நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல முறையில் தயாரித்திருக்கிறார்கள். இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் எல்லாம் நல்ல முறையில் நிறைவேற்றப்பட்டால், நம் கண்கண்ட கடவுள் காந்தி மகான் சொன்னதுபோல், நம் நாடு ‘பச்சைப் பச்சை’ என்று இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

“முதன் முதலாக இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை தமிழிலே மொழி பெயர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்காக கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள் கிறேன். இது தாய் பாஷையின் பேரில் அவருக்கு இருக்கும் பற்றுதலை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. ‘தாய்க்கு மிஞ்சின கோயிலுமில்லை ; தமிழுக்கு மிஞ்சின மொழியு மில்லை’ என்ற கருத்திற்கிணங்க, அவ் வாறு செய்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது. அரசாங்க நடவடிக்கை களும் தமிழிலேயே இருக்கவேண்டும். அதைப் பொது மக்கள் ஆவ லுடன் எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆவடி காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் நமது மாபெரும் தலைவர் கனம் ராஜாஜி அவர்கள் தமிழிலேயே பேசியிருக்கிறார்கள். தமிழ் மாகாணத்திலுள்ள மக்களில் 100-க்கு 75 பேருக்கு வேறு பாஷை தெரியாததால், ஆவடி மகாநாட்டில் அவர்கள் தமிழில் பேசினார்கள். தமிழை ஆட்சி மொழி ஆக்க வேண்டுமென்று நமது தலைவர் ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்களையும், மற்ற அமைச்சர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ் மொழியிலிருந்துதான் மற்ற பாஷைகள் பிரிந்ததாக சரித்திர நூல்கள் கூறுகின்றன. அதற்கு அத்தாட்சியுமருக்கிறது. ஒரு உதாரணம் வேண்டுமானால் சொல்லுகிறேன். ‘அம்மா’ என்ற பதத்திலுள்ள கடைசி எழுத்தையும், ‘தாயே’ என்ற பதத்திலுள்ள முதல் எழுத்தையும் சேர்த்துத் தான் ‘மாதா’ என்று சமஸ்கிருதத்தில் வட நாட்டார் சொல்லுகிறார்கள். ஆங்கிலேயர் மதர், என்று சொல்கிறார்கள். ஆங்கில பாஷையிலும் கூட அதே மாதிரி சில சொற்களை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழில் இருக்கும் ‘அம்மா’ என்ற சொல் ஆடு மாடுகளுக்குக் கூட தெரிவிக்கிறது. வேறு பாஷையிலுள்ள சொல்லை எந்த மிருகமாவது தெரிவிக்கிறதா தெரிந்து கொண்டிருக்கிறதா என்பதைநாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண் டும். எல்லா மிருகங்களும் ‘அம்மா’ என்று தான் கூப்பிடுகின்றன. தமிழில்தான் பல அரிய நூல்களும், ஆராய்ச்சிகளும், விஞ்ஞானங்களு மிருக்கின்றன. எல்லா மாகாணங்களிலும் அந்தந்த மாகாண தாய் பாஷையில் தான் அரசாங்க நடவடிக்கைகளை நடத்த வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி வருகிறார்கள். அந்நிய நாடுகளிலும் கூட அவ்வாறுதான் நடத்துகிறார்கள். ஆகவே, தமிழையே அரசாங்க மொழி ஆக்க வேண்டு மென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Sri T. V. Devaraja Mudaliar] [4th March 1955]

“இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலுள்ள சில குற்றங்குறைகளைப் பற்றி சில அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை எல்லாம் கணம் நிதி அமைச்சர் கவனித்து ஆவன செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

“இந்த சபையில் பேச எனக்கு வாய்ப்பு அளித்ததற்கு தலைவரவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சிறிய குற்றங்குறைகளில்லாத மனிதனோ, சிறு குற்றங்குறையற்ற சரித்திர நூல்லா, சிறு குற்றங்குறை இல்லாத பொருளோ கிடையாது. ஆகவே, சபை முன் வந்திருக்கும் 1955-56 வரவுச் சிலவுத் திட்டத்தில் இருக்கும் சிறு குற்றங்குறையை எடுத்தெறிந்து விட்டு, அதில் இருக்கும் சாராம்சத்தை, நல்ல அம்சங்களை எடுத்துக் கொண்டு இந்த சபையிலுள்ள உறுப்பினர்களும், கீழ் சபையிலுள்ள உறுப்பினர்களும், மாகாணத்தில் உள்ள மக்களும் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைத்து இந்த ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் நல் வழியில் நிறைவேற்றப் படவேண்டும். நாட்டில் சுபிட்சம் நிலவ வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

(At this stage the Deputy Chairman occupied the Chair.)

* SRI S. P. SIVASUBRAMANYA NADAR :—“ Mr. Deputy Chairman, Sir, it is unfortunate that I should get only five minutes' time at the end of the discussion while my colleagues enjoyed the privilege of speaking for a much longer time. However, I congratulate the Hon. Minister on his far-sighted and far-reaching budget which he has presented this year. This budget is a departure from the stereotyped budget which we used to have in previous years. We have made remarkable advance in education, rural electricity supply, renovation of tanks, improvement of water-supply, improvement of hospitals, national highways, and so on. I shall mention only one or two points now.

“ Many of the big tanks in our district are now silted up and their capacity has been reduced by one-half. The Public Works Department authorities say that there is no way of disposing of the silt when it is removed from the tanks, because they have to store up the silt in the adjoining land. If this is allowed to continue, in the course of some years, all tanks will become silted up and there will be no capacity for any tank. Therefore, some way out of this difficulty must be found and the silt in the tanks must be cleared. Then only silt will not accumulate in tanks and the capacity of the tanks also will not be encroached upon.

“ As regards supply of electricity to villages, I say that the minimum current charges for agricultural operations are prohibitive. The ryot is not in a position to pay this charge. He has also no need for electric power supply throughout the year. He uses it only when there is dearth of water-supply. But the levy of a compulsory minimum charge stands in the way of the poor agriculturists making full use of the electricity supplied.

“ As regards urban water-supply, some of the municipalities have enjoyed hitherto contributions from the Government—about 50 per cent. But now the Government have changed their policy, and they require the municipalities to stand on their own legs. The municipalities who had their water-supply works carried out

4th March 1955] [Sri S. P. Sivasubramanya Nadar]

earlier had the benefit of the Government grant while the municipalities that are yet to get their water-supply are placed in a disadvantageous position. This aspect has to be looked into.

“ As regards Harijan welfare, I may point out that there are numerous cheris within municipal limits, and the Harijan Welfare Fund is not used to their advantage. These Harijans live in isolated places within paddy fields in municipal limits. The municipalities are reluctant to acquire the costly paddy fields for constructing pathways to these cheris. If we approach the Harijan Welfare Officer, he says ‘ The Fund is intended only for the rural population. You must look to the municipality concerned for this ’. It is rather too costly to acquire valuable nanja lands for constructing a pathway or road way. At the same time, however, these Harijans are paying the municipal tax. But they enjoy no amenity at all. This aspect of the question must be looked into by the Minister for Harijan Welfare. Some provision should be made to help these poor Harijans within municipal areas.

“ With these words, I thank the Hon. Deputy Chairman for giving me this opportunity to speak.”

SRI K. GOPALAN :—“ Mr. Deputy Chairman, Sir,
.. . .”

DR. V. K. JOHN :—“ Speak in Malayalam.”

SRI K. GOPALAN :—“ May I know the necessity to speak in Malayalam? Sir, I congratulate the Hon. the Finance Minister on the most progressive and realistic pattern he has adopted in formulating the budget proposals for the year 1955-56. Most of the salient features of the budget have been dealt with by competent Members, and I do not intend to review them. The provision made for implementing the First Five-Year Plan is the outstanding feature of this budget. At the time when the First Five-Year Plan was formulated, there were ardent critics who predicted that this would be nothing short of a paper plan, but the budget before us exemplifies the fact that we are prepared to implement it in full. Extension of electricity to rural areas and water-supply to rural areas are included in this plan. Yet, there are critics still doubting the utility of such developmental schemes. ‘ By extending electricity and introducing certain minor and major irrigation schemes,’ the question is asked, ‘ after all what is attained by the people in general?’ Reference was also made to the purchasing power of the people. May I ask, the Deputy Leader of the Opposition who posed the issue, how can the question of improving the purchasing power of the people be treated separately? The purchasing power of the people in general is to be enhanced. For that the theory of *laissez-faire* is not to be adopted. The purchasing power of the people can be enhanced by increasing the national wealth. This can only be done by increasing production. This rural welfare scheme,

[Sri K. Gopalan]

[4th March 1955]

5-40
P.m.

electricity scheme, and irrigation scheme will result in increased production. By increased production we also intend to spread national wealth in an equitable manner. Therefore we are glad that our dreams about the Five-Year Plan are coming true. The achievement of a Welfare State is within our reach. Sir, the educational facilities provided in the budget are also quite welcome. In this connexion, I would like to mention that adult education scheme as well as the library movement must receive more attention at the hands of the Government. The proposed grant to local bodies is also a progressive move in the right direction. I would also request the Government to consider the possibilities of assisting municipalities in eradicating the social malady of the beggar problem.

“Coming to the problems of Malabar, I would also like to mention certain points. Because, unfortunately, certain references were made by Mr. Govinda Menon which have been ably retuted by the Hon. the Leader of the House. As for communications and other matters I should think that our district has been amply provided for. In the fields of electricity and medicine I would request the Government to pay more attention. In the last year's budget certain provisions were made in respect of certain works. But these works were not carried out. There is a feeling in that district that the Government are not paying sufficient attention to the problems of that district. The people think that though the Government may make some provision in the budget for certain works, they do not take steps to carry out those works. For example, in the last year's budget there was a provision of Rs. 3 lakhs for extending electricity schemes to certain places in that district. Those schemes were not put into execution. No mention of these schemes has been made in this year's budget also. There was also a provision of Rs. 1 lakh for the Brennen College, Tellicherry. This has also not been mentioned in the current year's Budget. Again, there was a provision in the last year's budget for extending the Women and Children Hospital at Kozhikode. This has also not been carried out. In this budget, we see some schemes for Malabar. My fervent request to the Government is that they may carry out all these schemes.”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:—“Mr. Deputy Chairman, I feel almost overwhelmed by the touching reference made by many of the hon. Members sitting on either side of the House.

(At this stage Mr. Chairman resumed the Chair.)

“I only wish that I should deserve all that they have been pleased to say about me. I know when elders like Dr. Lakshmanaswamy Mudaliar, Sri O. P. Ramaswamy Reddiar, Dr. John and others have a good word to say about me, they do so in a spirit of encouraging me to do better, to strive better and harder. I may assure this House that I shall always keep in mind the interest of the State as a whole and try to discharge my duties to the

4th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

best of my ability. With the good wishes and co-operation of this House, I am sure it will be possible to achieve much better things so that our State may progress from step to step towards the ideal which we have placed before ourselves.

“ Sir, the budget proposals had received in my view a support which I did not expect in the first instance in view of the taxation proposals contained in the budget. I propose to deal with the budget estimates on the expenditure side first and then to deal with the revenue side towards the end. With regard to expenditure, I do agree with Dr. John that we are now incurring expenditure which is four times more than what we were incurring prior to War. Dr. John wanted that private enterprise should be given greater scope and Governmental activity should be restricted. Since he has touched the fundamental aspect of Governmental administration, I think it is necessary to deal with that aspect at least in a very brief manner. Sir, it is true that some people feel that Government interference so to say should be the least and Governmental activity should be restricted to the minimum possible and private enterprise should be given the greatest scope. Dr. John subscribes to that theory to the fullest extent possible and he tries to get inspiration and support for this theory from America where conditions are completely different. He quoted the speech of the President of the United States of America and various other American authorities for the purpose of impressing upon us that the purchasing power of the people should not be curtailed by any taxation measure. First, we have got to decide whether it is necessary for the Government to undertake all the activities which we are now undertaking and then decide how to get the resources for those things. For example, take education now. We are spending a sum of Rs. 10½ crores out of the moneys which we have collected by way of taxes from the people. Is it the contention of the hon. Deputy Leader of the Opposition that this activity should be restricted and should be left completely to private enterprise? If that be so, I have absolutely no doubt and I am sure that the hon. Leader of the Opposition will agree with me that we could not have seen so much of expansion in the educational field as we see now. If it is a question of imparting education to a select few, to a privileged few, then perhaps it could have been left completely to private enterprise and to those who are in a position to impart that education. Then the Government can stand aside and see how best this education is imparted to the privileged few. That is not our intention, Sir.”

DR. V. K. JOHN :—“ May I interrupt to inform the Hon. the Minister for Finance that I did not at all refer to nation-building activities like expansion of education? ”

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ Sir, I am glad that the hon. Deputy Leader of the Opposition agrees with me that so far as education is concerned the Government have to

[Sri C. Subramaniam]

[4th March 1955]

undertake that activity. Then I shall come to the next item, Public Health and Medicine. In the case of this department also, I think the hon. Deputy Leader of the Opposition will agree with me that the Government will have to enlarge their activities rather than restrict them. I am stating these things in the order of preference. Then I come to Police. This certainly cannot be left in the hands of the private agencies. The Government have to manage it. Then, take agriculture, veterinary and every other department. If we go through all these activities, ultimately we will find that wherever revenue expenditure is involved as against capital expenditure, I suppose the hon. Deputy Leader of the Opposition will agree with me that the Government have got to incur that expenditure. If anything, we will have to enlarge our activities in all these spheres. If that be so, Sir, then we have to find the means and resources for it. I shall come to this a little later in my speech.

5-50
p.m.

“ Then, with reference to capital expenditure, Dr. John referred to irrigation and said that in America private agencies constructed big irrigation projects and that they were quite profitable. Citing this example of America, he posed the question, why this question should not be left to private enterprise in our country also. I would like to know from him, Sir, who would have undertaken the construction of the Lower Bhavani Project which provides facilities for cultivation of a large number of acres of land. Which private agency would have come forward to undertake this work? Sir, I have absolutely no doubt that we would have had to wait for centuries together before any person came forward to take up this and other works. The case of America is completely different. America is rich in natural resources. She has a limited population. She has abundant scope for exploiting her natural resources to the best advantage of the people. They may also be profitable there. But here it is not so. It all depends upon the return one might get. India is an over-populated country with her natural resources very restricted and limited. If private enterprise is prepared to enter this field, I have no objection. But it is guided by the profit motive. When that is so, will it be possible for anybody to undertake any kind of schemes when the return is just 1 per cent or 2 per cent and in certain cases just half per cent? It is utterly impossible for private enterprise to enter this field. Then, shall we say, simply because the return is one per cent and half per cent, the projects shall not be undertaken and our natural resources shall not be harnessed for the benefit of the people? I am afraid this is the position to which Dr. John will be driven if he happens to be in charge of the administration of the State. Whatever resources are available, they have to be harnessed to the best advantage of the people. Let us take electricity. We have been able to supply electricity to a large number of villages and to a large number of industries. We have been able to supply electricity for working pump-sets. I would like to know whether we would have been able to do this had we left it to private agencies to do it as we did

4th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

before we got our freedom. How many private firms and private undertakings would have worked to extend the supply of electricity to these villages? I am sure it could not have been extended to the level that we were able to do. Then take roads. No private agency would have come forward to survey backward and mountainous tracts and put up roads. It is the Government alone that have done all this. So, I am at a loss to know whether private enterprise could have done better than the Government in respect of the activities I have just now referred to. They would never have come into the field at all. If we had taken the counsel of Dr. John and kept aloof, we would not have made any progress at all in these spheres. It is because the Government took up these things with a spirit of adventure that we see so much progress has been made in our State and that it has been possible for me to present this Budget. After all, the present Budget was not made in one year. It is not as if a miracle had happened. I have been able to present this Budget because of the strivings and experience of the previous Governments in finding the money necessary to carry out the schemes of development. That is why I see that the Budget is acceptable at least on the expenditure side to hon. Members. Therefore, if we are to be congratulated on the Budget on the expenditure side, it is not because of the work done during this year but it is because of the work done during the past four or five years.

“ Then, Sir, I agree with my revered friend, Mr. Ramaswami Reddiar, that when we undertake such activities and spend large sums of money, it is necessary to see that the money is not used in a way which is likely to lead to waste. He advised us that we should have proper check and supervision at all levels. I entirely agree with him. But it is one thing to say that we should have check at all levels but another to have a really effective check. In spite of the best efforts, we have found that there is a certain amount of waste in expenditure. I admit it. But that is inevitable. When we undertake large-scale activities spread over the whole State, waste becomes inevitable. It is not only in Governmental activity. It is so in the case of private enterprise also. We see only the successful enterprises and we do not see those which have completely failed and led to serious losses. We forget all about them. We have got before us only a few instances where enterprises have succeeded. As far as the Government are concerned, it is the same thing. Where we have succeeded is completely forgotten. Where we have failed, that fact is placed before everybody and the Government are accused that this is the result of Governmental interference and so on. In private enterprise, it is purely a personal responsibility and if the man fails it is his own loss. If he succeeds, it is his own gain. But we are concerned with a community as a whole and, therefore, the Government have to take care to see that there is absolutely no waste and that there is absolutely no failure. But human institutions being what they are, we cannot guarantee success in every effort that we make. There is bound to be failure and that is

[Sri C. Subramaniam]

[4th March 1955]

why sometimes, we see failures here and there. We do, however, agree that it should be the effort of every Government to minimise waste as far as possible. We also hope to do our best to see that whatever money is expended is expended to the best advantage of the community as a whole. So, Sir, if we take Budget on the expenditure side as a whole, who will realize that all the items of expenditure that we have proposed are essential for the life of the community. When that is so, it is necessary to find the necessary resources for meeting those items of expenditure. And wherefrom are we to get the money except from the people? Next comes the other question, 'Who are in a position to pay this and who are not in a position to pay it?'. It is the task of the administrators from time to time to find out who are in a position to pay and 'apply the needle and suck out the blood,' if the hon. the Deputy Leader of the Opposition would allow me to use that phrase. Without these blood banks, persons who need blood transfusion cannot be given blood. Sir, I am not quite happy about taxation proposals. When they are criticised and when Members say that every time I move the Budget, I come up with fresh proposals of taxation, I do not feel quite happy. Any Finance Minister, for that matter, when he is formulating his Budget proposals, is torn between two conflicting courses. One

6 p.m. is trying to be popular by saying 'let me not tax'. I could have left the deficit uncovered hoping that something good would turn up. Thereby I could have gained the popularity of people saying: 'See, here is Finance Minister who had presented a deficit Budget without any proposal for taxation'. I could have done that. But the Finance Minister has got the duty—and I think it is the duty of every Finance Minister—that when he proposes items of expenditure and when there is deficit, he should not also refuse to expose the possibilities of covering up the deficit. It is this second duty of the Finance Minister that attracted me than the first one of saying 'let me not tax'. That is why especially when I put forward Budget proposals, I have always tried my best, in spite of the fact that I am likely to become unpopular for the time being, to balance the Budget as far as I can. I am sure that even though I may be unpopular for the time being, people would realize in the long run that but for these taxes, the State would have gone to dogs and that the State's credit would have been completely shattered. Therefore in spite of the unpopularity which these taxation proposals may bring in their wake, I have always taken the course to be unpopular for the present (which of course the people will hail as 'popular' in the long run) and to pursue the path of duty. That is the lesson the great leader has taught me under whom I have learnt something of administration and therefore I am sure hon. Members would agree with me that it is inevitable, to stabilise the finances of the State, these fresh taxation proposals will have to be made and that without them it would not be possible for us to carry on. The Deputy Leader of the Opposition and many other hon. Members pointed out that several other States in spite

4th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

of their having greater deficit than that of ours have not chosen to come forward with fresh taxation proposals. Sir, it is easy to follow a precedent like this. If the deficit is going to remain the same, the deficit would have been left uncovered. But the deficit is not going to remain the same; it is not going to be as is contemplated in the Budget. Very many fresh schemes have got to be taken up during the Budget year. I have estimated the deficit would be Rs. 3½ crores nearly. But it is not going to be the same. Very many schemes will have to be taken up during the coming year. If we are to progress and if we have to go on progressively adding to our welfare activities, it is necessary at least that a portion of this deficit should be covered and that is why I have come forward with these taxation proposals. I am glad that the Hon. Leader of the House intervening in the debate justified the imposition of the taxation proposals which we have proposed.

“ It was said that this taxation, I mean the increase in land revenue, would be a great burden to the agriculturists. The Deputy Leader of the Opposition pointed out that within the last two or three years the agriculturists only had been hit by our taxation measures and when this additional tax is imposed on him, the agriculturist cannot bear the burden of it. Sir, I would like to know what are all the taxes we have proposed during the last two or three years which would hit the ordinary agriculturist. First of all, we had the surcharge on large holdings, that is on persons who paid Rs. 500 and more. Only on those large holdings the surcharge had been levied. The surcharge was not levied at the lower level at all. The ordinary agriculturist has not at all been touched. Next we had the betterment levy. That is only with reference to those schemes, which have increased the productive capacity of the land. And even there the levy will not come into effect immediately. It will come into effect only two years after the completion of all the works in the project; it will come into effect only after two years after the project is said to have been completed in the technical sense of the term. For instance we have the Lower Bhavani Project and it has not yet been technically declared that all the works have been completed. Only two years after we declare that the project has been completed, the betterment levy would be collected. It is not going to come into effect immediately. It will take some time. Even the process of working it out would take a few years. Therefore whenever we pass a law, the members should realise that it is not going to contribute to the coffers of the State, to the State Exchequer immediately. It will take a few years and to that extent people will not be asked to pay.

“ I shall now come to the Plantations Agricultural Income-tax Bill which has been passed by the other House. We have gone into the economics of the plantation industry. I have absolutely no doubt that the planters would be able to bear this agricultural income-tax we have proposed and especially when we have reduced

[Sri C. Subramaniam] [4th March 1955]

the tax from $10\frac{1}{2}$ annas a rupee to $5\frac{1}{2}$ annas. We have concentrated only on the big fishes and ordinary planters have been given concessions, which hon. Members are aware of.

“ Let me now come to land tax. When was it fixed?. It was fixed long, long ago on the basis half net basis. It is a half net tax now?. I may say it is not even 1/20th or 1/25th of what is got from the land. Ever since the resettlement of land revenue was given up as early as 1938, there has been a phenomenal increase in the prices of agricultural products. While there has been thus an increase in the prices of agricultural products, the land revenue has remained the same as it was in 1938. When such is the case, is it anything wrong if Government now claim some addition to the land revenue and that too for the purpose of developmental activity? After all when Government take something by way of revenue, it is not for the purpose of meeting any private expenses of the Ministers but it is for the purpose of meeting the various needs of the community as a whole. Especially when the land revenue has not been touched (it has remained as it was in 1938) for two decades and when in these two decades the prices of agricultural products have risen to astronomical heights, four or five times of what they were in 1938, will it be too much if we ask the peasants to pay two annas in the rupee more on his land revenue? I do realise the difficulty of the agriculturist especially when we ask him to pay extra tax. For the past five or six years there has been drought and he has suffered. But during the last year and this year, conditions have changed, and I do hope that these good seasonal conditions would continue. I do hope that the ordinary peasant would not mind paying this extra tax we ask, especially during these times when there has been good harvest. Take the case of the ordinary agriculturist who possesses, say, five acres of dry land. What do we ask of him now? He is paying Rs. 5 as land revenue. We ask him to pay two annas in the rupee more. That is we ask him to pay ten annas more, and that too for the purpose of benefiting the community. Is it too much? Will this demand on him to pay annas ten more be a great burden to him? Of course it is possible to exaggerate things to say that there has been drought conditions, there has been famine all along, that he has suffered a lot and therefore he should not be burdened any more. I do agree that there has been a continuous run of bad seasons and that the agriculturists have suffered. But conditions have completely changed since the last two years. I do hope that these good seasonal conditions we are having now will continue. Let hon. Members see with reference to which year we are proposing this surcharge. It is with reference to the next fasli year. This we have proposed in the hope that the forthcoming season would be normal, in the hope that prices would not further tumble down creating a crisis in the agricultural sector. If prices do tumble down to such a level or if again, God forbid, our monsoon fails, Government would not come with a heavy hand on the agriculturists and we would not say ‘ we have proposed this tax and at

4th March 1955] [Sri C. Subramaniam]

all events we would collect it'. We will not do such a harsh thing. Only in the hope that the season would be normal and that the agricultural prices would stabilise at a particular level and because for the past two decades our land revenue has not been touched at all, we have now come forward with this increase of two annas in the rupee in the case of land revenue. Not having touched the land revenue for the past two decades, and the peasants having had good seasonal conditions during the last year or two, if I now call upon the peasantry to pay this extra tax of two annas in the rupee on land revenue (which represents only one by twentieth or one by thirtieth of what they get from the land) and they pay and that too for the benefit of the community as a whole, is there any case to plead that we are placing a very heavy burden on the peasantry, an unbearable burden on the peasantry? I say such a plea is intended only to make political capital out of the situation. But thinking politicians and administrators who are interested in the welfare of the State as such, if only they are called upon to think a little and advise us properly they would sympathise with the Government rather than criticise them. They would definitely sympathise with us and would agree with this proposal that we should impose a tax like the one we have now proposed to levy, on the agriculturists.

"If a major portion of this will be got from persons who are in the lower income group my justification is that we are not touching persons who have been taxed over and over again. Then it was pointed out that these very same persons were paying sales tax and other taxes. It is not correct. The rural population especially are not called upon to pay the sales tax either on food-grains or on other articles except in a very small way. Except persons who go to town for the purpose of purchasing some luxury articles perhaps, others do not pay any tax. Because, as far as food requirements are concerned, everyone in the village will get all that he requires in his own village. Even when a labourer goes to a paddy shop to purchase paddy, that shop does not pay tax when it is a petty shop in a village. The shops on the higher level only pay the tax. Therefore, it is wrong to say that this tax will increase the tax already existing. If hon. Members take an objective view and an unprejudiced view of things, they will see that I am justified in bringing in this surcharge of two annas in the rupee on land revenue.

6-10
p.m.

"As far as the tax on tobacco is concerned, it needs no justification from me. I need not justify it, because tobacco cannot be said to be an essential article. And because of this tax, if there is less production and less use of this commodity, I will be happy about it. This is the view of the Government also. Therefore the tax on tobacco justifies itself. These are the two taxation proposals I have made, and for this I have been almost torn to pieces, not here but in another place, and I was told that in trying to tax the poor peasants I had gone against the so-called socialistic pattern of society which was adumbrated in the Avadi Congress session. Sir, it is not necessary for me to justify this

[Sri C. Subramaniam]

[4th March 1955]

proposal any further. I am sure when we bring in a Bill for the levy of this tax, it can be further considered. I may tell hon. Members, particularly the Leader of the Opposition, that I do not have a closed mind in any of these matters. I am always open to conviction. If a case should be made out at the time of the next session when this Bill will be brought forward that, considering the price level and the monsoon condition, this levy of a surcharge is not justified, the Government will be always be prepared to reconsider their decision.

“ I shall now deal with certain points touched upon with reference to education, which portfolio, I happen to hold. I do agree completely with Sri O. P. Ramaswami Reddiar that I should devote a little more time to education. But unfortunately with other portfolios added on, it has not been possible for me to devote as much time as I would like to, to this very important portfolio and the important problems facing the country. But with the co-operation of the Hon. the Leader of the Opposition and other Members and the Educational authorities concerned, I think I am justified if I make a claim that I have not failed in discharging my duties even as far as this portfolio is concerned. With greater co-operation I hope to do better. In the coming years especially, we will have to take decisions—very important decisions—in regard to education in its varied stages, namely, elementary education, secondary education, and University education. Perhaps this will affect our entire educational scheme for some decades to come. In that task, I am sure the experience and the wisdom of the hon. the Leader of the Opposition will be available to me. I may assure this House and him that I will always be prepared to be guided by him in all these matters. With reference to elementary education, very many suggestions have been made. One suggestion was that elementary education should be nationalized, and that private agencies should not have any part to play in this sphere. This matter has been referred to a committee under the Chairmanship of Dr. Alagappa Chettiar. The Committee is going into all the problems, and I am sure when the recommendations of that committee are available, we will be able to take a decision. But one aspect of the question I want to emphasise here. If elementary schools should function efficiently and well, it is necessary for the parents in the locality to take some interest in these schools. Supervision by an outside authority, situated away from the location of the school, can never be effective. Therefore, unless the people are prepared to take an active interest in the running of the elementary schools in their locality, it will be almost impossible to remedy the various defects which have been pointed out by hon. Members. Whether it is a single-teacher school or a two-teacher school or a basic school or a non-basic school, unless the community in the locality is also prepared to take an interest in it, it will almost be impossible to remedy the defects. I hope this point will be taken into consideration by the Elementary Education Committee and that proposals will be made to see that elementary schools are really useful to the people. It is not merely a question of opening more and more

4th March 1955]

[Sri C. Subramaniam]

schools and satisfying ourselves that we have covered all the villages. But we have to see that the schools in the villages are really useful to the children of the locality. That should be our aim. I do agree that mere expansion quantitatively is not good. Perhaps it will be harmful also if there is no quality. In solving this problem, the co-operation of the Members of this House, and of the public is very essential. Unless their co-operation comes in a sufficient measure, however much the Education Minister may try, however much the Government may try, and however much the Vice-Chancellor of the University may take interest in improving the standard of education, it will not be possible for us to effect any improvement. I am hoping that co-operation from the public will be forthcoming in view of the importance of the problem.

“ With reference to secondary education, we have amidst us the Chairman of that Commission who has made very useful suggestions for the reorganization of the secondary education. With reference to one point, I am still unable to see light. We have appointed a committee with Dr. Lakshmanaswami Mudaliyar himself as the Chairman to advise the Government on the ways and means to implement the recommendations of the Secondary Education Commission particularly with reference to the number of years to be adopted for the secondary school course, I am unable to see what the final decision of the Secondary Education Commission is. What is the final decision of the Central Advisory Board? I hear conflicting views. They say that the course should be for 11 years. We are already having the 11-year course in our State. In the North they have only ten years for completion of the course, and they want to increase it to 11 years. Because in the North they want to increase the duration of the course from 10 years to 11 years, should we, as a matter of course, increase the duration of the course here from 11 to 12 years, is a thing which we have to take into consideration. If it is not merely a question of increasing the number of years but increasing the cost also, we will have to find the necessary resources. We have to consider not only our State resources but the resources of the students also to undergo this longer course. All these things will have to be taken into consideration when we have the recommendations of the Implementation Committee that we have appointed. It may be possible to implement the recommendation of the Secondary Education Commission with the assistance of the Central Government.

“ Sir, University education is also linked with the other question, viz., whether it should be a three years' course with one year pre-University course, whether the one-year course should be in the secondary school or in the college itself. So far as the year 1955-56 is concerned, it will be a very eventful year as far as education in our State is concerned. In the building up of the nation, education has to play a very great part. Therefore the decisions which we will be taking with reference to the various schemes in the educational field will be very important decisions and I hope we will be taking correct decisions which will benefit the future generation as a

6-20
p.m.

[Sri C. Subramaniam]

[4th March 1955]

whole. As for Mr. Krishnamurthi's eloquent plea on behalf of the elementary school teachers and his remark that the Government have not cared for them and nothing has been done for them and all that, I do agree that nothing has been mentioned about them in my speech. But I may inform the hon. Member that they are not out of my mind. I would counsel a little patience. If only he waits for a short period—it may not be a long period—I am sure the recommendations of the Committee that we have appointed will be received by us. Apart from their recommendations, I am hoping to do something to the elementary school teachers which would go some way in meeting their 'demands.'

“ Then there is another important question, viz., the medium of instruction to which reference was made by the hon. Leader of the Opposition. He read out a report of my speech on the subject. I may tell him that every word of it has been correctly reported and that truly reflects my feeling. Now, we have introduced regional language as the medium of instruction in the secondary schools. As soon as the students take up University courses in colleges, they have to switch over to the English medium. This creates a lot of difficulties for the students which I am sure the hon. Leader of the Opposition also would have realised and seen for himself. It is necessary for us to take a decision in the matter. If we think that English is so important that we cannot give it up for another 25 years to come, the only wise course will be to revert to the English medium of instruction in the High Schools also. But to continue the regional language medium in the Secondary Schools and to say that we will have English medium in the Colleges will mean the creation of difficulties for our students. I have seen students in the first and second-year University classes sitting with blank faces when they are taught in the English medium. **They are** not able to follow what is taught in English. Nor are they able to express themselves properly in English. Thus, it is a heavy burden on them. If to-day the educational standard is going down, it is merely because of the problem of the medium of instruction and the problem of language. I am not for a moment prepared to admit that our children, our boys and girls have become less intelligent now, and that the past generation was much more intelligent and that is why those people were able to keep up the required standard. In my view, essentially it is a problem of the medium of instruction and that leads to all the other problems. Once the student is unable to follow what is being taught in the classes, then there is indiscipline, he is not interested to pursue his studies to the extent we would like him to do. The whole thing becomes a great burden to him. This leads to indiscipline and makes the students take things easy. This also leads to so many other undesirable developments which we are witnessing now, in the student world. It is not merely the problem of keeping the English language. I do realize that English language has played a very great part in building up the nation and in awakening the consciousness of the educated sections of the country. I do realize it is a good thing to study that language. But how then are we

4th March 1955]

[Sri C. Subramaniam]

going to solve this problem? This is my main difficulty which I would request the Vice-Chancellor of the Madras University to consider and give a solution. Can we now go back at this stage to the English medium in the secondary schools? I am afraid it will be almost impossible. If that be so, the only course is to see that we change the medium of instruction in the University courses also. Sir, the hon. Leader of the Opposition was pleased to place before this House the various steps which the University took for the purpose of introducing regional languages as the medium of instruction. I am afraid the very steps which they took led to the failure of their attempt. There has been a widespread belief—even now that belief is there—that to know English, to speak in English, to read in English and to think in English is the best form of education and that it is better than talking in the regional language, reading in the regional language, writing in the regional language and thinking in the regional language. This is due to our slavery, political slavery for centuries together. But that is changing. In 1947-49, this feeling was much more pronounced. Therefore, when the adoption of the regional language as the medium of instruction was left to the option of the Colleges at that time, only a few Colleges came forward to adopt it. When all the other Colleges were adopting English as the medium of instruction naturally the students of the few Colleges where the regional language was adopted as the medium of instruction felt that they were getting an inferior type of education and so they began to protest against it. Under those circumstances, it is a surprise that they had to revert to the English medium. If we are very serious of introducing the regional language, it has got to be done in all the institutions. There should be no question of option being left to the various institutions. In spite of the difficulties, people still think that they must learn English if it is possible. Therefore, we have to get over all these difficulties. I am sure that all these aspects will be taken into consideration by not only the Vice-Chancellor of the University but also the Inter-University Board. I hope and trust that they will be able to take a correct decision in this matter, which will be beneficial to our boys and girls who take up University courses. Sir, as I said, this is the main difficulty which is facing me. That is why I had to speak a little bit firmly and say that if this difficulty was not solved, the Government would have to interfere in the matter. Because, we cannot simply be seeing our boys undergoing all these difficulties which will lead to all sorts of undesirable developments in the educational institutions. Sir, I always believe in the autonomy of the Universities. I am sure the Vice-Chancellor will agree with me when I say that I have never interfered with their administration in any way whatsoever. I have given them full autonomy in the field. I will be the last person to interfere with the affairs of the Universities. But, when such a fundamental problem faces us, the Government will be failing in their duty if they do not intervene and solve this problem if it cannot be solved otherwise. It is in this spirit that I have made my speech to which the hon. Leader of the Opposition made a reference and I am sure it will not be misunderstood by the Vice-Chancellor.

[Sri C. Subramaniam]

[4th March 1955]

"Sir, with reference to various other matters, such as the industrial development of the State, the suggestion that we must have some heavy industries located in this State and all that, nobody will disagree with the view that we must try to see that some of the heavy industries are located in the southern part of the country. In this connexion I would like to tell hon. Members that the Neiveli Project holds out very great prospects for us. Even in respect of this Project, criticisms have been made that the Centre is taking it over. Sir, it is not a question of the Centre taking it over or the State running it. After all, they cannot take away the coal from that area. That is not the point. It is a question of finding out the necessary capital for the purpose of exploiting it. It will not be possible for the State Government to find 60 crores of rupees. It will be very difficult to raise that sum. We cannot afford to take the risk in this matter. That is why we asked the Central Government to come in and help us. They have agreed to come in. I may take this opportunity to assure hon. Members that if at any stage we are prepared to take it over, it will be handed over to us at book value provided we are also prepared to take the liability involved in it.

6-30
p.m.

"Therefore, there is no question of the Centre taking it away. After all, the Centre is not an alien body. As some hon. Member also said here, it is our own Government. 'Neiveli' will be worked and exploited to the best advantage of the entire South India. When it starts working, many other industries are bound to spring up. Apart from it, we are also trying to locate a heavy chemical industry, a soda ash plant and sugarcane factories here, so that we may not lag behind other States industrially.

"Sir, I do not think I need weary the House with further details. Many of the points made in this House were very ably met by my senior Colleagues who were pleased to intervene in the debate. They have made my task lighter and easier in answering the various points raised by hon. Members. I am really grateful to the various hon. Members who made a very useful contribution to the debate. I may assure you, Sir, and the House that I have been greatly benefited by it and I shall try my best to see that the various points raised by them are properly examined and if found practicable are duly implemented. I thank you, Sir, for having given me this opportunity to speak and I also thank the House for having given me a patient hearing." (Cheers.)

MR. CHAIRMAN :—"I adjourn the House to meet at 3 p.m. on Thursday, the 17th March 1955."

The House then adjourned to meet at 3 p.m. on Thursday, the 17th March 1955.

IV — PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

Statement showing the Resolutions passed by the House Committee during the fifth, sixth and seventh Sessions of the Madras Legislative Council under the Constitution of India and the action taken thereon.